

Patricia
SCANLAN

*Dar
přátelství*

Tajemství, lži, zrada - dokáží rozdělit
dlouholeté přítelkyně?

*Dar
přátelství*

Patricia
SCANLAN

*Dar
přátelství*

Přeložila Tamara Vosecká

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 Patricia Scanlan

All rights reserved.

Z anglického originálu *A Time For Friends*

(First published by Simon & Schuster, London, 2015)

přeložila © 2017 Tamara Vosecká

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-972-5 (pdf)

Tuto knihu s láskou věnuji svým nejdražším přátelům:

Mé sestře Mary, která je mi zároveň blízkou přítelkyní a která na sebe vzala všechnu starost, když jsem tuto knihu dokončovala.

Aidanovi Storeymu a Murtaghu Corriganovi, mým věrným příznivcům, kteří mi poskytli hostinský pokoj, sytili mě, napájeli a bavili, když jsem to nejvíc potřebovala.

Pam a Simonovi Youngovým a Mary Helen Hensleyové, kteří mě provázejí na každém kroku mé cesty a ještě mnohem víc.

Věnuji jí také památce Anity Notaro, své drahé, věrné a dlouholeté přítelkyně. Tím, co jsme ztratili, Nebe získalo.

Nevkládej klíč ke svému štěstí do cizí kapsy!

Neznámý autor

PROLOG

Oknem na podestě dovnitř svítí slunce. Rozptýlené paprsky dopadají na červenožlatý koberec, kterým je potažené schodiště. Toto bude jedna z mnoha okolností onoho otřesného zážitku, který se na spoustu následujících let vryje hluboko do záhybů paměti.

Stejně jako nikdy nezapomene ty zvuky. Sílicí sténání a hekání nad schodištěm. Ten hrozný strach, že se někomu něco stalo. Že někdo z blízkých onemocněl.

Dveře ložnice jsou otevřené. A za nimi čeká nechutný výjev. Z hrdla se vydere zděšený výkřik nad ztrátou nevinnosti, od té chvíle už život nikdy nebude stejný jako dřív.

Muž a žena se za křikem otočí. Mužova tvář se zkříví úlekem a žena rychle rozplétá nohy, jimiž jej svírala. Oba jsou nazí. Žena má rozčuchané vlasy, které jí splývají po oblých, bílých prsou jako zlatavý vodopád. Muž sáhne po kalhotách, aby zakryl bílé, chlupaté nahé tělo.

„Počkej!“ vykřikne zoufale. „Počkej!“

Ale už je pozdě.

Ke smutku a bolesti přibude další břímě.

Červenec 1965

„A opravdu ji *musím* zvát na svou oslavu, mami? Když ona je hrozně zlá na moje kamarádky. Říká jim strašné věci, Aileen řekla, že je *tlustá!*“ Hilary Kinsellová nešťastně vzdychne a zadívá se matce do tváře, snaží se odhadnout, jak Sally odpoví. Tajně za zády zkříží prsty na obou rukou a s očekáváním hledí na matku, která mydlí límeček bílé košile svého starého otce, než ji dá prád do pračky.

„Takové věci by Colette říkat neměla, ale asi trochu žárlí, že jste s Aileen nejlepší kamarádky. Určitě to tak nemyslí,“ odpoví Sally laskavě. „A nepozvat ji na oslavu by bylo kruté. Nezdá se ti?“

Hilary posmutní. Tak trochu doufala, že si to tentokrát s kamarádkami užije a nebude muset poslouchat, jak se Colette O'Mahonyová vyťahuje se svou úžasnou narozeninovou oslavou, kterou má mít dva týdny po ní.

„Ale mamí, říkala, že si nemůžeme dovolit letět na dovolenou do Paříže jako ona, a taky říkala, že její táta a máma mají víc peněz než my,“ chrlí ze sebe Hilary rozhořčeně, jelikož už vidí, že to nikam nevede.

„Je to tak, nemůžeme si dovolit jezdit do zahraničí a O'Mahonyovi opravdu mají víc peněz,“ řekne Sally klidně, vyždímá vodu z další košile a hodí ji do pračky. „Ale podle mě si o dovolené v našem karavanu, kdy můžeš chodit každý den na pláž a hrát si s bratřenci a sestřenicemi, užiješ mnohem víc legrace, než kdybys v tom horku a dusnu chodila po městě po muzeích a galeriích se samými dospělými a neměla žádné děti na hraní. Víš, jak to musí být smutné, když nemá sourozence?“ podotkne Sally a v očích jí hraje úsměv.

„Asi jo,“ vzdychne Hilary, jelikož už tuší, co přijde.

„Chuděrka Colette je jedináček a nemá skoro žádné kamarády. A nemá doma maminku, která by jí nachystala oběd, když přijde ze školy, jako ty, miláčku. Buď šťastná, že máš rodinu a kamarády. Ty si máš vždycky s kým hrát, když přijdeš domů ze školy, tak buď přeci *hodná* a pozvi Colette na oslavu. Já dobře vím, že jsi *moc* hodná holčička. Běž si s ní hezky hrát a já vám na zahradu přinesu k svačině limonádu a banánové sendviče a můžete si udělat piknik,“ navrhne matka pohotově.

Ale já *nechci* být hodná holčička, nejraději by na matku zakřičela Hilary. Ale dobře ví, že nemůže. Sally má na své děti vysoké nároky. V rodině Kinsellových je laskavost povinná. Ať se to Hilary líbí nebo ne, musí být na Colette O'Mahonyovou hodná a chtě nechtě se smířit s tím, že přijde na její dychtivě očekávanou narozeninovou oslavu.

Ubřečená Colette O'Mahonyová uhání ode dveří, kde vyslechla, jak Hilary diskutuje s paní Kinsellovou o tom, jestli jí má nebo nemá pozvat na tu svou pitomou oslavu. Colette si připadá, jako by její srdce spálilo tisíc, ne, milion kopřiv. Paní Kinsellová o ní tím svým soucitným tónem řekla, že je chuděrka, ale ona není chudá. Má pokoj jen pro sebe, nemusí se o něj dělit se starší sestrou. Má hromadu krásných šatů a dalšího oblečení. Hilary Kinsellová má jen jedny pěkné šaty na neděli. A hlavně, Colette má doma služku, která jí dělá oběd, když přijde domů ze školy.

Maminka jí říká „hospodyně“, ale Colette všem dívkám ve třídě řekla, že paní Boyleová je její „služka“.

Paní Boyleová jí k narozeninám udělá pudink a zmrzlinu a spoustu lahodných vílích koláčků a křupavých buchtíček z čokoládové rýže a *obrovský* čokoládový dort. Hilary bude mít jenom piškotový dort se šlehačkou a kupované sušenky a limonádu a křupky. Tím pomyšlením se Colette uklidní. Jen díky svému pocitu naprosté nadřazenosti dokáže ovládnout to, jak neskutečně

Hilary závidí všechno, co má. Vůbec se jí nelíbí, že matka čtyři dny v týdnu pracuje a tři dny ji má na starost paní Boyleová – která je na služku pěkně přísná – a ve čtvrtek ji hlídá paní Kinsellová.

Jak ráda by strávila léto v karavanu a celé dny si hrála na pláži. Jak ráda by pronikla do Party tajné šestky, v níž jsou každé léto v Bettystownu Hilary se sestrou, sestřenicemi a bratranci. Tahle parta je snad ještě lákavější než Pět malých detektivů, o nichž jí občas čte paní Boyleová. No co, založím si vlastní tajnou partu a Hilary do ni nevezmu, umiňuje si Colette.

Díky tomuto příslibu už raněné srdce tolik nebolí, když sleduje, jak Hilary vychází z kuchyně s nasupeným výrazem. „Máme si jít hrát ven a pak budeme svačit na zahradě,“ oznámí Colette s hlubokým povzdechem.

„Na mém pikniku v *mojí* zahradě mě bude *moje* služka houpat na *mojí* houpačce,“ prohlásí Colette a sjede kamarádku zlostným pohledem. „Škoda, že ty nemáš ani služku ani houpačku,“ dodá ještě a odkráčí na zahradu.

„Skoč mi pro dvacítku playersek a vezmi desítku carrollek pro mámu a kup si něco na zub.“ Gus Higgins podá Jonathanovi librovou bankovku a poplácá ho po rameni. „A hoď sebou,“ dodá. „Potřebuju si dát cígo!“

„Dobře, pane Higgins,“ odpoví Jonathan a už se těší, jak si koupí tyčinku Trigger. Nejrychlejší cesta do obchodu je průchodem uprostřed jejich ulice, ale rozhodne se, že tudy nepůjde. V průchodu se scházejí kluci ze třídy a hrají tam kuličky nebo fotbal. Takže nic pro něj. „Teplouši“ a „buzerante“ pokřikují na něj, a přestože neví, co to znamená, tuší, že jde o sprosté a zlomyslné nadávky. Rozhodne se jít k Nolanově samoobsluze delší cestou, přes travnatou náves. „Ahoj, Jone!“ uslyší za sebou Alice Walshovou, a když ho jeho nejlepší kamarádka dožene, usměje se na ni.

„Představ si, že mi táta dal šest krabic od bot z jeho krámu! Můžeme si z nich postavit třípatrový dům pro panenky. Mohl bys zítra přijít?“

„Jasně.“ Jonathana se zmocní vzrušení. „Máma má zbytky záclonoviny, ze které šije paní Doyleové, tu si můžeme vzít na okna. A uděláme si stolky a židličky z dřivek od nanunků. Ale nejdřív budu muset vyčistit kamna a připravit dřevo na zatopení a ještě něco mámě pomoci. Potom přijdu. Zatím ahoj.“

„Tak zatím!“ zavolá Alice zvesela, když Jonathan vezme za kliku obchodu, nad jehož dveřmi se rozezní zvonek. Pan Nolan doplňuje zboží a dává si s obsluhováním Jonathana načas. „Ne abys to všechno vykouřil najednou, zavtipkuje, když mu vrací drobné, a mrkne na něj. Všichni velcí kluci si po škole kupují woodbinesky. Jonathan jednou zkoušel kouřit, ale udělalo se mu zle a točila se mu hlava, takže cigarety pana Higginse i jeho mámy jsou u něho v bezpečí.“

„Koupil sis něco pro sebe?“ ptá se soused, pan Higgins, když mu Jonathan podává drobné nazpátek a hnědý papírový sáček s cigaretami.

„Koupil jsem si tyčinku,“ odpoví Jonathan a pan Higgins vyndá ze sáčku carrolsky a dá mu je.

„Jsi fajn klučina. To jsou cigarety pro tvou mámu. Nemá to nýčko lehké, chudák vdova. Já žívím tři dcerky, ale aspoň slušně vydělávám. Řekni jí, že to je dárek.“ Jeho soused není z okolí Rosslary. Přistěhoval se do sousedního domu před dvěma lety, když zemřela paní Foleyová, a Jonathan má někdy co dělat, aby mu rozuměl. Říká „nýčko“ místo „ted“ a „klučina“ místo kluk. Maminka mu vysvětlila, že lidé z jiných koutů země mluví jiným nářečím.

Jonathanova maminka musí velmi tvrdě pracovat. Šije a přešívá a ještě k tomu každé dopoledne pracuje v recepci u lékaře. Bere telefony a objednává pacienty. Jonathanovi zemřel tatínek, když mu byly tři roky, a maminka musí platit spoustu účtů a starat se o něj a jeho dvě starší sestry.

Pan Higgins říká, že jeho maminka je skvělá ženská. Je na ni hodný a kupuje jí cigarety, protože ona si je nemůže dovolit. Jonathan to velmi oceňuje a nevdá mu sousedovi sem tam pro něco doběhnout.

„Řekni mámě, že moje žena bude chtít, aby naší nejmenší ušila šaty k prvnímu přijímání. Odjela jim všem do města koupit nové boty a já si tu užívám klidu.“ Pan Higgins se zasměje a zatáhne závěs v obývacím pokoji.

„Povím jí to, pane Higginsi,“ poslušně odpoví Jonathan, ačkoli nechápe, proč si soused rozepíná knoflík u opraných džínů. Nejspíš si chce zdřímnout na pohovce, pomyslí si.

„Než půjdeš, ještě bych od tebe něco chtěl. Zůstane to jenom mezi námi. Bude to naše tajemství. A když to pro mě uděláš, příští týden zase bude balíček cigaret pro mámu a něco na zub pro tebe,“ řekne pan Higgins. Jeho dech je najednou přerývaný a v obličejí celý zrudl. Jonathana se náhle zmocní strach. Něco tu nehraje. Něco se změnilo, ale ještě neví, co to je. Jako by se ocitl ve zpomaleném filmu, vnímá prachové částice ozářené paprskem pronikajícím škvírou mezi záclonami i bušení svého srdce, které mu tluče o hrudní koš, zatímco se k němu pan Higgins blíží.

ČÁST PRVNÍ

1990

Vzestup

KAPITOLA JEDNA

„Uvidíme se večer,“ řekl Niall Hammond a políbil rozespalou manželku na tvář.

„Kolik je hodin?“ zakňourala Hilary, přitáhla si peřinu a zabořila hlavu do polštáře.

„Šest třicet pět,“ šeptl a byl pryč, ze schodiště se ozýval vzdalující se dusot jeho kroků. Slyšela pípnutí alarmu, otevírání a zavírání vchodových dveří a couvání auta na příjezdové cestě.

Hilary zívla a se zavřenýma očima se protáhla. Ještě si zdřímnu, jen na deset minut, slibovala si, než znovu tvrdě usnula.

„Mami, vstávej, přijdeme pozdě do školy!“ Hilary otevřela oči a uviděla vedle postele stát svou mladší dceru Sophii, která ji štouchala do žeber.

„A kruci! Kolik je hodin?“ S námahou se posadila.

„Osm dvanáct,“ pronesla její dcera vážně, když se podívala na digitální budík.

„Svatá prostoto! Proč jsi mě nevbudila dřív? Kde je Millie? Už vstala?“ vykřikla Hilary, odhodila peřinu a vyskočila z postele.

„Ještě nevstala.“

„Proboha! Millie, Millie, vstávej!“ Hilary se přihnala do pokoje starší dcery a strhla z ní peřinu.

„Auáá, mami!“ vykřikla Millie pobouřeně a schoulila se jako ježek, vlasy jak bodliny.

„Vstávej, přijdeme pozdě. Běž si umýt obličej.“ Hilary kmitala jak tančící derviš, zotevírala žaluzie a uháněla do sprchy, kde si nasadila koupací čepici, aby si nenamočila vlasy. O deset minut později už zabalená v ručníku mazala krajíce celozrnného chleba máslem a kladla na ně plátky kuřete, které upekla předešlý den k večeři. Jablko a mandarinka do každé krabičky a oběd do školy byl hotov. Hilary zahlédla pračku plnou vypraného prádla a zamrzelo ji, že nevstala o dvacet minut dřív, aby je stihla pověsit ven, když se na to Niall vykašlal.

Dostala na manžela zlost. Nikdy ho nenapadne pověsit prádlo, když mu je nepřipraví do košíku na kuchyňský stůl, aby je měl na očích. Někdy si připadám, že žiju se *třemi* dětmi, pomyslela si vyčerpaně. Tohle bylo typické, venku zrovna krásně foukal vítr a její prádlo zůstane v pračce, dokud se nevrátí domů.

Millie se ládovala ovesnými taštičkami, zatímco Sophie si v klidu sypala hrozinky na kaši. Sophie měla na sobě školní uniformu, blond vlasy spletené

do copů, až Hilary opět užasla, jak jsou její děti rozdílné. Millie, nečesaná, vázanku nakřivo, pohlčená ve svém vlastním světě, vůbec nevnímala matčinu nervozitu. Naštěstí se osprchovaly a umyly si vlasy včera po plavání, pomyslela si Hilary a vyndala ze zásuvky kartáč, aby trochu umravnila kštici starší dcery.

O dvacet minut později už Hilary sledovala, jak je služba na přechodu převádí přes ulici, a usmála se, když se Sophie otočila a poslala jí vzdušný polibek. Nechtělo se jí věřit, že už má dvě školou povinné děti. Kam se ty roky poděly? přemýšlela, když popojížděla v ranní zácpě.

Někdy ji až zaráželo, jak je coby manželka a matka dvou holčiček pohlčená každodenní rutinou, která se v době školy příliš nemění. Naštěstí po střední škole strávila rok jako au pair ve Francii a další léto pak byla šest týdnů s Colette O'Mahonyovou, svou nejstarší kamarádkou, na řeckých ostrovech, kde si to fantasticky užily. To byla paráda! Hilary se při té vzpomínce usmála, zabočila na Malahide Road, ale vzápětí zaúpěla, když uviděla zácpu na kruhovém objezdu Artane.

Colette se v životě nemůže stát, že by uvízla v ranní zácpě, pomyslela si trpce. Colette má v Londýně chůvu, která vozí Jasmine do školy. Její kamarádka teď jistě popíjí v posteli Earl Grey, listuje novinami a pak půjde na manikúru nebo nakupovat do Knightsbridge. Jejich životy se snad ani nemohou víc lišit. Ale tak to bylo už od jejich útlého dětství.

Colette, jediná dcera dvou úspěšných advokátů, byla odmala obklopená bohatstvím a přepychem. Rodiče jí splnili každé přání, ale její výchovu přenechali řádce hospodyni, aby se mohli věnovat svým kariérám a hektickému společenskému životu, a pak ji rovnou poslali do snobské a velmi drahé internátní školy.

Hilaryina matka Sally byla naproti tomu v domácnosti a jen občas v sobotu prodávala v rodinném elektru. Otec Hilary, Mick, vlastnil obchod se svítidly a elektro zbožím a Hilary tam každé prázdniny pracovala, buď ve velké prodejně, kde měli lampy, lustry a stínidla všech tvarů a stylů, nebo v kanceláři, kde vyřizovala faktury a objednávky.

Její rodiče, na rozdíl od Colettiných, byli velmi rodinně založení. Hilary a její starší sestra Dee vyrostly v naprosté jistotě, že je rodiče milují. Sally s Mickem si své holčičky užívali a koupili si starší karavan, aby mohli společně trávit víkendy a dovolené. Hilary z dětství přetrvala vzpomínka, jak matka v kuchyňce karavanu chystá vynikající svačiny a jak otec táhne židličky a zátarasý proti větru a chladicí tašku na pláž, aby připravil jejich „místo“. Vzpomínala si také, jak s rodiči, strýci, tetami, bratřenci a sestřenicemi, s celým klanem Kinsellů, hráli kriket a Simon Says, a jak se při tom vyřádili

a nasmáli. A jak pili z termosky čaj nebo domácí limonádu, ve které skřípal písek, a jak také velmi často vítr s pískem bičoval jejich zástěnu, když se přes Irské moře přihnaly mraky a hrozící déšť ještě dodal situaci na dramatickosti. A když se skutečně rozpršelo, jak všichni uháněli z pláže nahoru ke karavanům a jak se Mick smál a říkal: „To bylo o fous!“, když se stačili schovat, než se strhla průtrž.

Sally s dcerkami ráda něco podnikala, a když čas a práce dovolily, vyrazily na Thomas Street, kde se toulaly po Liberty Market, prohlížely si stánky, zvláště ty se šperky, kde vzdychaly nad náramky a náušnicemi. Laskavá Sally vždycky ušetřila pár drobných na dárek pro Hilary a Dee. Matka s nimi prožívala dobré i zlé časy jejich dospívání a nabádala dcery, aby roztáhly křídla, vyrazily do světa a šly za svými sny. Naprosto Hilary podpořila, když se rozhodla odjet po maturitě do Francie a pracovat jako au pair, aby se zdokonalila ve francouzštině.

Po roce ve Francii a šesti týdnech toulání po Řecku s Colette měla Hilary v plánu jít studovat humanitní vědy a v budoucnu učit jazyky, ale Mick v srpnu předtím, než měla nastoupit na univerzitu, prodělal infarkt. Tehdy měla pocit, že její plány musejí jít stranou, zvláště když byla víc než rok v cizině a užívala si svobodu a bezstarostný život. Zachovala se zodpovědně a pomohla rodičům, kteří ji tehdy potřebovali. Její starší sestra Dee studovala přírodní vědy a nepřipadalo v úvahu, že by studia nechala.

Hilary byla hrozně zklamaná, že musí odložit školu, tolik se na univerzitu a studentský život těšila. Dee sice pilně studovala, ale také si pilně užívala svobody a bydlela na koleji bez dozoru rodičů.

Hilary už se také těšila, jak se odstěhuje z domova. Ve Francii okusila volnost, ale když otec onemocněl, musela se s ním prozatím rozloučit. Pohřbila svou lítost a opřela se do práce, aby v prodejně všechno šlapalo jako na drátkách. O provoz servisu se staral Bill O'Callaghan, Mickův šéf elektrikářů.

Hilary se zanedlouho přihlásila na večerní kurz účetnictví a pak, jeden horký letní večer o státním svátku na folkovém koncertě na univerzitě, potkala hnědookého Nialla Hammonda, který hrál na bodhrán. Zakopla o něčí tašku a polila mu záda koktejlem.

Vykřikl leknutím a vyskočil, ale když se otočil a uviděl ji, jak tam stojí jak opařená s rukou na ústech a prázdnou sklenicí, rozesmál se na celé kolo.

„Já... se strašně omlouvám,“ koktala a otírala mu košili kapesníkem, zatímco se jeho kamarádi svíjeli smíchy.

„Nic si z toho nedělej,“ řekl vlídně, „stejně mi bylo vedro.“ Přetáhl si promočenou košili přes hlavu a odhalil opálené tělo s porostem tmavých chlupů na prsou, až si při tom pohledu nemohla nepomyslet: *Sexy!*

Studenti byli v tom vedru polonazí, takže si Hilary s úlevou pomyslela, že jeho svlečená košile nikomu nevadí, a snažila se nezírat na jeho vypracované prsní svaly, když si vyždímal košili a hodil si ji přes rameno.

„Ty jsi ale *nemehlo*, Hilary!“ chichotala se Colette, která se zjevila za ní. Protočila oči a podala kolohnátovi před nimi něžnou ruku. „Já jsem Colette O'Mahonyová a tohle –“ ušklíbla se, „– je Hilary Kinsellová, která má obě ruce levé, jak jsi právě zjistil.“

„Těší mě, dámy, Niall Hammond jméno mé. Co takhle další rundu, ať se zas dáme do kupy?“ Přátelsky mávl na číšnici a ta přikývla a zamířila k nim. „Pro tebe Guinness, Hilary? Měla jsi v něm něco?“

„No, byl to koktejl Black Velvet,“ vykoktala Hilary, které bylo trapně a zlobila se na Colette za to, že řekla, že je *nemehlo*. Někdy dokázala být tak hrubá.

„Brandy se zázvorovou limonádou,“ zavrnila Colette svůdně a zamrkala na něj dlouhými řasami.

Hilary si všimla, jak Niall vykulil oči. Tohle bylo pro Colette typické, říct si o drahý drink, když je někdo zve.

„Er... já jsem to měla se ciderem, ne se šampaňským,“ dodala Hilary rychle, aby si nemyslel, že to přehánějí.

Niall na ni mrkl, objednal jim pití a dodal: „Pro mě pintu Harpu, prosím. Tak co, dámy, studujete tady?“ zeptal se a usmál se na Colette. Hilary posmutněla. Takhle to dopadlo vždycky. Jakmile muži viděli křehkou, drobnou, energickou blondýnku Colette, měli oči jen pro ni.

„Hilary ano. Dělá tu nějaký nudný kurz účetnictví. Já jsem se sem přijela pobavit! Studuji výtvarné umění v Londýně. Jsem doma na víkend.“

„Zajímavé! Umění. A jak ses k tomu dostala?“ Niall se opřel o sloup, prsty zaháknuté za poutka džínů. Hilary si v tu chvíli pomyslela, jaká je smolařka, že potká takového chlapa, zrovna když je Colette doma z Londýna na jedné ze svých vzácných návštěv zpoza Irského moře. Od té doby, co se její kamarádka odstěhovala do Londýna, kde žila u ovdovělé sestry svého otce, málokdy jezdila domů a nijak zvlášť se nesnažila udržovat s ní kontakt. Raději se bavila na zápasech póla, na víkendových večírcích na venkově a v luxusních restauracích v Kensingtonu a Knightsbridge a nakupováním v Harvey Nicks a Harrods.

„Rodiče chtěli, abych studovala práva. Oba jsou advokáti,“ dodala Colette, která tuto informaci všem vždy ochotně sdělovala. „Ale to bych nemohla,“ zatrylkovala a pohodila blond hřívou, která jí spadala až na ramena, a zvesela se zasmála. „Sestra mého táty má velký byt v Holland Parku a její manžel zemřel a nemají děti, takže jsem se k ní na čas nastěhovala, a ona znala někoho v galerii Dickon and Austen's, kde jsem začala pracovat, a napadlo mě studovat umění, no a takhle nějak se to přihodilo.“

Přihodilo, pomyslela si Hilary podrážděně. Colette začínala chytat londýnské manýry.

„A ty?“ Niallovy hnědé oči s velkými víčky se zadívaly na Hilary. Ale byla v nich jiskra, která se jí líbila, a tak mu odpověděla s veselým úsměvem.

„Já pracuju v otcově firmě na osvětlení a elektro zboží –“

„Je vedoucí v obchodě,“ skočila jí do řeči Colette. „Á, už nám nesou pití!“

„Zaplatím to,“ prohlásila Hilary. „Vždyť jsem ti zničila košili.“

„Až příště,“ odpověděl Niall rozhodně, vyndal ze zadní kapsy džínů peněženku a z ní vytáhl dvacku.

„A co děláš ty, kromě toho, že tak skvěle bubnuješ?“ Colette povytáhla dokonale upravené, do špičky vytrhané obočí a decentně si srkla brandy se zázvorovou limonádou.

„Pracuju v Aer Rianta International, v cestovní kanceláři. A ve volném čase hraju s těmahle pobudama.“ Ukázal na tři kamarády ze své kapely opodál.

„Vážně? To musí být zajímavá práce, ne?“ Zdálo se, že udělal na Colette dojem. „Cestuješ hodně?“

„To bych řekl.“

„Já *miluju* cestování!“ rozverně prohlásila Colette.

„Jak se jmenuje vaše kapela?“ zeptala se Hilary, která věděla, že jestli Colette nepřerušší, začne mu vykládat o svých cestách a ona si bude připadat jako křen. Už teď si tak vlastně připadala!

„Jmenujeme se Solas, což, jak jistě víte, je v gaelštině ‚světlo‘. Náhodička, co, Hilary? Oba máme co do činění se světlem!“

„Hm.“ Hilary si právě lokla koktejlu a bála se, že má knír z pěny. „Asi jo.“

„No, měl bych se vrátit a zahrát další sérii nebo dneska Solas nedostane gáži. Rád jsem vás obě poznal.“

„Nehrajete o víkendu ještě někde?“ zeptala se Colette jakoby nic.

„Hrajeme. Tebe baví folk? To bych do tebe neřekl,“ podotkl Niall.

„*MILUJU* ho!“ lhala Colette. „Zbožňuju Dubliners a... ehm... hm... eh... The Clancy Brothers.“

„A co ty, Hilary?“ Niall se obrátil na ni.

„Já mám folk ráda.“ Přikývla. „Líbí se mi ten temperament a nejradši je poslouchám naživo.“

„A koho máš ráda?“ zkusel ji.

„Nejradši mám The Bothy Band, Planxty, De Dannan a The Chieftains jsou skvělí.“ Pokrčila rameny.

„Mluvíš mi z duše. Samí úžasní muzikanti, co?“ přisadil si Niall nadšeně.

„Nejlepší,“ souhlasila Hilary.

„Tak kde zítra hrajete?“ nedala se Colette, otrávená, že ji nenapadlo jmeno-

vat některou z těchto skupin, přestože je znala jen zběžně. Poslouchala spíš Rolling Stones a The Eagles.

„V O’Donohue’s. Proč, chceš přijít?“

„Kdo ví?“ Colette na něj upřela své nevinné modré oči. „Ale kdybys mě tam neviděl, můžeš kdykoli zavolat do Dickon and Austen’s, tam mě zastihneš. Díky za drink,“ řekla a pomalu se vrátila na místo, kde předtím seděly.

„Myslíš, že to vezmou, když zavolám na účet volaného?“ Niall se zazubil a Hilary se zasmála.

„Tím si nejsem jistá.“

„Takže zítra obě přijdete do O’Donohue’s?“ zajímal se.

„Tím si taky nejsem jistá. Máme v obchodě přejímku zboží a musím tam být. A nejlepší je udělat to, když je zavřeno.“

„Fajn, když to vyjde, tak to vyjde,“ odvětil. „Užijte si zbytek večera.“

„Ty taky a omlouvám se za tu košili a díky za drink,“ hlesla Hilary posmutněle, protože si všimla, jak Niall pokukuje po Colette, která se už živě bavila s vousatým dlouhánem, vedle něhož vypadala jako rozkošná panenka.

„Za chvíli jí přistane další brandy se zázvorovkou, co?“ podotkl Niall a zakřenil se, až se mu u očí udělaly přitažlivé vrásky.

„Cože?“ Vytrhl ji z myšlenek.

„Tvoje kamarádka má drahý vkus.“

„Ehm... ona nepije pivo, ani Guinness,“ omlouvala ji Hilary, zaskočená jeho přímočarostí.

„Má štěstí, že má kamarádku, na kterou je spoleh, Hilary. Nešla bys se mnou někdy na drink, až budeš mít po přejímce?“

„*Já!*... Ach!... Myslela jsem, že jestli některou z nás pozveš, bude to Colette,“ vykoktala Hilary.

„Neříkej? Abys věděla, žena, která mě celého zlije guinnessem, aby na sebe upozornila, je pro mě mnohem zajímavější než nějaká koketa, co pije brandy se zázvorovkou.“

„Já jsem tě nepolila, abych na sebe upozornila. Byla to *nehoda!* Zakopla jsem!“ vehementně protestovala Hilary.

„Ale zabralo to, ne? Zvu tě na drink,“ prohlásil.

„Ale jdi!“ odvětila Hilary dopáleně. „A jak jsi přišel na to, že s tebou *chci* jít na drink? Nejsem zase tak zoufalá, abych musela kvůli nějakému chlapovi vylívat Black Velvet.“

Nialla to rozesmálo. „Promiň, Hilary, nemohl jsem si to odpustit. Chtěl jsem vědět, jestli mi na to skočíš. Jenom jsem tě škádlil, promiň. Víím, že jsi zakopla. No tak, dej mi svoje číslo, abych to mohl odčinit,“ usmál se.

„Najdeš mě pod Svítidla Kinsella, průmyslová zóna Kirwan, jsme v tele-

fonním seznamu. A ne abys volal na účet volaného,“ odvětila Hilary, ale cestou zpátky ke svému stolu se usmívala.

Colette stála s vousáčem na baru, postavila se tak, aby ji Niall, kterému divoce tančily prsty po bodhránu, dobře viděl. Ať si klidně pózuje, pomyslela si Hilary. Poprvé v životě dal někdo přednost jí. Niall Hammond pozval Hilary na drink a ona rozhodně neodmítne.

„On tě pozval na *rande*?“ Colette nemohla uvěřit svým uším, když se spolu později večer stavily na kebab. Colette se ten večer chystala přespat u Hilary a ráno vyrazila za rodiči do jejich honosného domu v Suttonu.

„Jo, řekla jsem mu, že mám zítra přejímku a nepřijdu do O’Donohue’s, tak mě pozval na *rande*. Prý mi zavolá.“ Hilary si olízla mastnou omáčku z prstů a zapila ji kolou.

„Ahá! To jsem zvědavá, *jestli* zavolá. Znáš mužské,“ ušklíbla se Colette. „Kolikrát už jsi seděla a čekala, až ti nějaký kluk zavolá? Radši se moc neteš,“ poradila jí a ukousla si kousek kebabu, který měly napůl. Nikdy se nepokapala omáčkou ani si nepotřísnila prsty. Hilary by bez problémů zdlábla celý kebab a pokaždé ji naštvalo, že si ho Colette odmítla dát a pak jí ujídala.

„Chceš snad říct, že v jednom kuse sedím u telefonu a čekám, až mi zavolá nějaký kluk?“ ohradila se Hilary a rázem měla po radosti. Možná má Colette pravdu, Niallovi se třeba nebude chtít jí volat. Už se jí párkrát stalo, že si nějaký kluk vzal její číslo, ale na jeho zavolání čekala marně. Takové problémy Colette určitě neměla. Muži po ní šli jako včely po medu. Ale ten večer si Hilary myslela, že konečně někoho zaujala *ona*! Jenže už o tom začínala pochybovat.

„Já jenom nechci, aby ti někdo ublížil,“ řekla Colette vlídně. „Muži dokážou být mizerové. Vzpomeň si, co jsem zažila s Rodem Killeenem!“ Její krásná tvářička potemněla a stáhla se do zlostné grimasy při vzpomínce na tu krysou Killeena, který ji nechal kvůli nějaké obtloustlé courě, co se smála jako řehtačka a ujížděla na sci-fi stejně jako Rod. „Ten chlap mi zlomil srdce,“ připomněla Colette Hilary. „Využil mě a pak mě odkop! A za mými zády se slézal s tou tlustou Lyndou. S tou sádelnatouuchtou!“

Hilary vzdychla, kolikrát už si tuhle lamentaci o jejím bývalém klukovi vyslechla! Colette byla do toho pohodového hezouna, co hrál ragby a čtvrtým rokem studoval medicínu, zamilovaná až po uši. Během toho románu, který neměl dlouhé trvání, vláčela Hilary na ragbyové zápasy, ve vichru i dešti. Rod byl zpočátku ze své „blondaté sexbomby“, jak Colette říkal, celý pryč a v první fázi jejich vztahu spolu strávili několik vášnivých měsíců. Ale jak se ukázalo, Colette se svým neustálým citovým vydíráním, výstupy a scénami, které mu dělala, když se musel stáhnout a učit na zkoušky, byla pro svalnatého

medika příliš náročná. Rod našel útěchu v náruči veselé, baculaté studentky zdravotní školy z Cavanu, která byla Colettiným pravým opakem, jak vzhledem tak povahou. Vypadalo to, že Colette nejvíc dráždil právě fakt, že Lynda měla pár kilo nadváhy. Jak se Rodovi mohla ta *špekounka* líbit víc než ona? Stěžovala si Hilary bez ohledu na to, že Hilary také měla pár kilo navíc, a tudíž byla podle Colette tlustá.

Hilary vlastně chápala, proč se Rodovi líbilo Lyndino oblé tělo, a nejen to. Hilary je jednou večer potkala v O'Donohue's, poté co Colette odletěla do Londýna, a Rod jí Lyndu představil. Byla to praktická, vřelá, přátelská dívka s jiskřivými zelenými očima, s plnými nadry a bujnou kaštanovou kstící vlnící se jí přes smetanově hladká ramena, která měla do „tlusté, zrzavé buranky“, jak ji pohrdavě popsala Colette, daleko. Lynda byla přirozená a smyslná, zatímco Colette si zakládala na své vyzáblosti a eleganci.

Colette se nedokázala smířit s tím, že ji Rod nechal, a když jí matka navrhla, aby si odjela léčit zlomené srdce do Londýna, ráda souhlasila.

Zuřivé zatroubení na kruhovém objezdu v Artane vytrhlo Hilary ze vzpomínek. Díkybohu nepatřilo mně, pomyslela si provinile. Nevěnovala se řízení, v myšlenkách se zatoulala daleko do minulosti. Kolik je to let, deset nebo víc, když spolu prožívaly bouřlivá léta mládí? A teď už jsou obě vdané, ona za Nialla, který skutečně zavolal a pozval ji na rande, a Colette za Dese, londýnského finančníka, s nímž měla pohádkovou svatbu v Římě.

Obě jsou vdané, obě matky, ona má Sophii a Milie, Colette Jasmine. A každá z nás žije naprosto rozdílným životem, uvažovala Hilary cestou do práce. Colette je tak složitá povaha, že je div, že jim přátelství vydrželo tak dlouho. Byla jedním z nejambicióznějších lidí, které Hilary znala. *Musela* být středem pozornosti. Musela mít větší auto, lepší práci, hezčího přítele než kterákoli z jejích kamarádek. Hilary ovšem věděla, že za tím sebevědomým, nafoukaným, nadřazeným výrazem se skrývá mladá žena, kterou sžírá nejistota. Hilary byla jednou z mála lidí, kteří znali skutečnou Colette. Colette, která měla své chyby, Colette, která byla schopná vyplakat kbelík slz kvůli zlomenému srdci, Colette, která toužila být „obyčejná“ jako Hilary a její sestra Dee a mít matku, která na ni čeká doma, když se vrátí ze školy, která chce slyšet, co celý den dělala, a která pro ni bude mít nějakou dobrotu k večeři. I když ji někdy kamarádka přiváděla k šilenství svou sobeckostí a bezohledným chováním, Hilary se na ni nikdy nevydržela dlouho zlobit, protože byla měkkota a věděla, jak je Colette zranitelná a že ji považuje za sestru, kterou nikdy neměla.

Colette ovšem nikdy nemusí popojíždět v ranní zácpě, když veze děti do školy, a pak uhánět do práce. Hilary se při pomyšlení, že její kamarádka má

ve svém luxusním londýnském bytě chůvu a hospodyně, neubráníla závidi. Nikdy jí doma nečeká nádoby od snídaně na kuchyňské lince a jen zběžně zametená podlaha ani hromada prádla, které je třeba vyprat, vyžehlit a roztřídit, jako Hilary. Jejich životy byly vždycky velmi odlišné, už když byly malé holčičky, ale přátelství jim přes drobné vady na kráse vydrželo dodnes. To samo o sobě je skvělý výkon, pomyslela si Hilary pobaveně, když si cestou na parkoviště před Kinsellovými svítidly, jejich rodinným podnikem, vybavila pár divokých hádek.

KAPITOLA DVĚ

Colette O'Mahonyová si hověla v posteli s povlečením z jemné egyptské bavlny a sledovala, jak slunce zalévá jasně zelené listí stromů lemujících ulici v londýnském Holland Parku, na níž stál její honosný bílý dům se štukovými sloupy plný luxusních bytů.

Byla unavená a na spáncích cítila začínající migrénu. Teď litovala, že manželovi slíbila, že ho doprovodí na služební cestu do Dublinu. Večer, po odpoledním čaji s japonským klientem v Cliveden House, měli odlétat z Heathrow, ale při pomýšlení, jak se trmácí tím šedivým, pochmurným tunelem, jemuž mají tu drzost říkat letištní terminál, její bolest hlavy ještě zesílila. Proč jen se vždycky na Heathrow člověk cítí tak uondaný, upocený a přidušený, ať letí z kteréhokoli terminálu? Ještě dvacet minut si poleží a pak začne balit. Colette zívla, přetočila se na bok a zachumlala se do deky, aby neslyšela hukot vysavače z předsíně. Ještě že sama nemusí vstávat a dávat byt do pořádku. To by byl děs, pomyslela si vyčerpaně.

Předešlý večer pořádali večeri pro manželovy kolegy z Wall Street, kteří byli v Londýně na řadě jednání, a přestože všechno dopadlo výtečně – stejně jako všechny večere, které pořádala, především díky její hospodyni, paní Zielinské, jejím dodavatelům a, samozřejmě, jejím organizačním schopnostem –, přesto to bylo úmorné. Des na ni vždycky ve dnech, které předcházely večírkům, jimiž chtěl svým kolegům vyrazit dech, vyvinul ohromný psychologický tlak.

„Už jsi zajistila úklid a myče oken? Objednala jsi humry? Neměli bychom si dát spíš zvěřinu než steak? Objednala jsi květiny? Nezůstaneme jen u orchidejí? Budeme používat Crown Derby a Lalique?“

„Ano, ano, ano a ano, Lalique na šampaňské a aperitiv a k jídlu a na brandy křišťál Waterford. PŘESTAŇ SE STRACHOVAT, proboha živého!“ vykřikla podrážděně.

„Je to důležité, Colette. Někoho chtějí povýšit a ve hře jsem já a Jerry Olsen a víš, jak je soutěživý. Bere klienty ke Gordonu Ramsayovi, ale já je chci hostit doma, aby viděli, jak žijeme. Ať vidí, jak jsme nóbl! A řekni jim o tvé práci v galerii. Pověz jim, co nám doma visí. Ať zírají – někteří ani nerozeznají Moneta od Maneta.“

Jako ty, než jsem si tě vzala do parády, pomyslela si Colette trpce.

Des přecházel sem tam a podrážděně rozdávala pokyny. Její manžel, jak Colette zjistila krátce poté, co se poznali, měl problém s tím, že patřil mezi zbohatlíky, a bylo to na něm znát. Za svou relativně krátkou ale veleúspěšnou bankovní kariéru získal úctyhodné jmění, nashromáždil slušné akciové portfolio, měl podíly ve firmách a vlastnil nemovitosti. Image byl pro Dese vším! A ona, vždy dokonale upravená, nalíčená a elegantně oblečená, byla jeho největší cenností. Dobře to věděl a já také, pomyslela si Colette. Právě její obratnost, elegance a vkus je udržely na úzké a riskantní stezce mezi společenskými kruhy, kde hrálo zásadní roli, kdo je „in“ a kdo je „out“.

Des Williams pocházel ze zámožné, solidní středostavovské rodiny ze severovýchodní Anglie. Jeho otec byl zubař a matka vlastnila cestovní kancelář. Dvakrát ročně jezdili na zahraniční dovolenou a měli letní sídlo v Cornwallu. Ale Des, jejich jediné dítě, toužil uniknout z nudného, provinčního života a od své nudné, provinční přítelkyně. Lákal ho lesk a sláva Londýna, a jakmile dokončil studium ekonomie na univerzitě v Manchesteru, odstěhoval se na jih a teď už jen zřídkakdy jezdil domů.

Byl ambiciózní, soutěživý a zistný, takže tvrdě dřel na své kariéře, aby se vyšplhal po společenském žebříčku. Úplně ztratil severánský přízvuk, chodil v luxusních oblecích od slavných návrhářů, jedl v drahých restauracích a stýkal se se skutečnými boháči.

V době, kdy ho Colette poznala na vernisáži slibné abstraktní umělkyně jménem Devone, byl Des velmi elegantní, úspěšný, dobře situovaný finančník. Dese zaujala její přesvědčivá úvodní řeč o barevné technice mladé umělkyně, jejíž obrazy jemu připadaly jako čmáranice pětiletého dítěte. A uchvátila jej také drobnou, vypracovanou postavou, která ve světle růžových vypasovaných šatech značky Chanel velmi vynikla.

Colette, která se tehdy ještě nevzpamatovala ze zdrcujícího rozchodu s Rodem, se pohledný, modrooký, světlovlasý muž, který si to namířil přímo k ní, také zalíbil. A ještě víc se jí líbilo, když navrhl, aby po vernisáži zašli na drink, a zavezl ji svým luxusním sportovním mercedesem do restaurace na břehu Temže, kde popíjeli šampaňské z elegantních píšťal s malinami plovoucími na šumících bublinkách. Když ji Des odvezl domů, před tetiným apartmá přes celé přízemí luxusního domu v Holland Parku uznale hvízdal. „Parádní bejvák.“

„Potřebuje kompletní rekonstrukci. Strýc před deseti lety umřel a od té doby to tu jde z kopce. Teta už tu nechce nic dělat. Bojím se, že byt odkáže psímu útulku nebo někomu podobnému,“ přiznala Colette.

„To myslíš opravdu vážně? To by bylo strašné!“ Des sraštil čelo. „Je na tom hypotéka?“

„Ne, ten byt patřil rodině jejího manžela, koupili ho před mnoha lety a jeho matka ho na něj před svou smrtí přepsala.“

„Teď má obrovskou cenu. Tak milion až dva. Perfektní poloha, tak blízko Kensingtonu. Měla bys zapracovat, aby ho teta odkázala té správné osobě. Chápeš, jak to myslím?“

„Chápu,“ přitakala Colette, které se líbila jeho upřímnost a to, že má stejný názor jako ona.

„Co kdybych vás s tetou vzal někdy k řece na Pimm's a na piknik? Myslíš, že by souhlasila?“ navrhl Des jakoby nic.

„Snad.“ Colette pokrčila rameny. „Ale třeba taky ne. Díky za krásný večer.“ Poslala mu vzdušný polibek, a než se stačil vzpamatovat, vystoupila z auta.

„Zavolám ti, jaké máš číslo?“ zeptal se trochu zaskočený jejím náhlým odchodem. Vytáhl si vizitku a sundal víčko z plnicího pera. Colette se dívala, jak s vlasy rozčuchanými večerním vánkem sedí zakloněný na kožené sedačce sportáku s připraveným perem.

„Zavolej mi do galerie. Nashle!“ A už klapala po mramorovém schodišti a v ruce chrástila klíči. „Takhle snadná kořist nejsem, Desmonde Williamsi,“ mumlala si pro sebe, když za sebou zavírala těžké červené dveře.

Udržovala si od něho odstup, scházela se s ním, jen když se jí chtělo, a mezi tím se stýkala s jinými muži, aby viděl, že není jediný na světě. Víckrát jí nikdo srdce nezlomí. *Vždycky* už bude mít ve vztahu navrch a hotovo.

Ten rok koncem léta jela Colette o prodlouženém víkendu domů na oslavu matčiných narozenin, která začínala opulentním grilováním v jejich domě na pláži v Suttonu. O'Mahonyovi pozvali rodinu Kinsellových a Colette se těšila, že se uvidí s Hilary a bude jí vyprávět o svém vzrušujícím novém životě v Londýně.

Chudák Hilary vede ve srovnání se mnou tak nudný život, říká si Colette, když její letadlo klesalo nad Irským mořem a proti jasnému nebi se rýsoval Sugar Loaf a Dun Laoghaire, vlevo byl vidět dublinský přístav a dole po stříbřitě lesklém moři pluly dopravní lodě. Hilary s tou svou jednotvárnou existencí v otcově podniku, kde vede obchod se svítidly a ještě pořád žije doma, zatímco ona si užívá kosmopolitního Londýna, díky práci pro galerii Dickon and Austen's poznává spoustu zajímavých lidí, a navíc vede pestrý společenský život. Rozhodně lepší než folkové koncerty a večerní kurzy. Ale Hilary nebyla jako ona. Hilary byla nenáročná a spokojila se s tím, co jí život přinášel. Colette, naopak, odjakživa toužila udělat díru do světa. Být stále v pohybu a stoupat výš. A ukázat rodičům, že i ona to ve svém oboru může někam dotáhnout.

Colette věděla, že rodiče chtěli, aby studovala práva a věnovala se jejich

profesi. Odjakživa s tím počítali, ale ona se vzepřela. Neměla v úmyslu studovat suchopárné právnické bichle a na nekonečných večírcích, kterých se doma musela s rodiči a jejich přáteli a kolegy účastnit, se dlouze dohadovat o všelijakých právnických záležitostech.

Francis O'Mahony se zděsil, když Colettina matka Jacqueline navrhla, že by se jejich dcera mohla nastěhovat k jeho sestře Beatrice do Londýna, aby se vzpamatovala z rozchodu se svým chlapcem. „Ta holka by se měla zklidnit! Trajdá si po Evropě, flámuje, jako kdyby měl přijít konec světa, a vyhazuje peníze, jako kdyby měly vyjít z módy,“ brblal. „Dohodli jsme se přece, že až se vrátí z cest, začne studovat práva. Už by měla konečně dospět a zvažnět,“ hromoval Francis, seč mohl. Ale marně.

Colette odletěla do Londýna a přihlásila se na výtvarnou akademii. Otce její volba školy trochu uchlácholila. Nebyla to právě běžná kariéra. Nečekalo ho nic horšího, než kolegům, z nichž většina měla děti na právech, přiznat, že jeho dcera zatím nejde na univerzitu, ale pouze na akademii. I když umění teď studoval každý trouba a on měl s Colette lepší plány. Nejraději by ji viděl na právech, ale spokojil by se i s medicínou nebo ekologií. Umění bylo podle něho na hraně, ale alespoň to mělo styl.

Jacqueline to potěšilo. V hloubi duše věděla, že její dcera, přestože je chytrá, není na právnickou profesi zralá. Nejspíš by flirtovala se soudci, pomyslela si trpce poté, co ji jednou Colette přišla vyzvednout k soudu, když spolu šly na oběd, a skončila obklopená houfem mladých koncipientů, kterým učarovala svými půvaby a tím, že byla dcerou Francise a Jacqueline O'Mahonyových, páru prvotřídních advokátů, které chtěl mít každý ve svém týmu. Rozdíl mezi Colette a její matkou byl v tom, že Jacqueline se hodně nadřela, aby se v životě dostala tam, kde byla. O prázdninách pracovala se svou nejlepší kamarádkou Sally, matkou Hilary, v místní samoobsluze a na univerzitě dělala pokojskou v hotelu, aby si zaplatila školu, protože její otec si to nemohl dovolit. Jacqueline se vydrápala po společenském žebříčku příčku po příčce. Colette vlála životem, aniž by po něčem toužila, snad proto, že její rodiče prahli po úspěchu a skutečně ho dosáhli vrchovatou měrou. Oba si účtovali ohromné peníze. Jejich pocit vlastní důležitosti rostl, stejně jako Colettin, a plebs považovali za jinou rasu.

Když Colette letěla domů na Jacquelininu oslavu, věděla, že první grilování je pro obyčejné lidi, mezi nimiž žili. Pro prarodiče, tety a strýce, sestřenice a bratrance, kteří vyrostli v Artane. Kinsellovi bývali Jacquelinini sousedé, když ještě žila doma, a na oslavu měly přijít i Hilary s Dee, Colettiny kamarádky z dětství.

Colette věděla, že tahle oslava je „povinná“, protože se to v rodině očekává. Ale luxusnější, „skutečná“ oslava, která měla stát pořádný balík a kde mělo

téct šampaňské proudem, se chystala pro sousedy v Suttonu, přátele z golfu a bridge a pro lidi z branže.

Colette už se těšila, jak se předvede, hlavně na té první oslavě. Měla fantastické šaty Dolce & Gabbana, na první pohled příšerně drahé, které si mohla koupit díky více než štědré apanáži rodičů. Navíc řekla Hilary, která k jejímu úžasu ještě pořád chodila s Niallem Hammondem, aby ho na večírek přivedla. Colette vlastně nechápala, co Niall na Hilary vidí. Hilary byla prostě Hilary: spolehlivá, věrná, tuctová. Pěkně ji namíchlo, když se dozvěděla, že se Niall opravdu kamarádce ozval, i když měl šanci tenkrát, když byla naposledy doma, začít chodit s ní. A když teď byla svědkem něžnosti a důvěrnosti mezi svou nejstarší kamarádkou a mužným Niallem, vyvedlo ji to z míry. „Spíš s ním?“ zeptala se, když Niall odešel k baru pro drinky.

„No samozřejmě. Prakticky už žiju u něho v bytě,“ smála se Hilary. Celá zářila, zhubla, její oříškově hnědé oči jen jiskřily a nový sestřih na hnědých vlnitých vlasech jí velmi slušel. Colette se neubránila přívalu závidi.

„Už tě seznámil s rodiči?“

„Ano.“ Hilary se usmála. „Poprvé mě pozvali na nedělní oběd a já byla pěkně vyděšená, zvláště když mi Niall řekl, že jeho matka vytahuje sváteční porcelán a starý krajkový ubrus jenom při zvláštních příležitostech. Měla jsem hrůzu, abych ho nepokapala omáčkou nebo něco takového. Ale byli milí a cítila jsem se u nich jako doma, takže jsem se uklidnila a nakonec jsme se skvěle bavili. Teď spolu moc dobře vycházíme. Jeho otec je stejný pohodář jako Niall a matka ho příšerně rozmazluje. Niall je v jejích očích dokonalý, takže jsem měla strach, že ve mně Margaret bude vidět konkurenci – víš jaké někdy tchyně bývají? Ale zaplaťpánbůh se s ní dá výborně vycházet, ačkoli Niallova sestra je trochu kousavá,“ ušklíbla se Hilary.

„Starší, nebo mladší?“ zajímala se Colette.

„Sue je nejmíň o deset let starší. Viděly jsme se jen párkrát, moc často k rodičům nejezdí. Dělá kariéru a je dost povýšená. Pěkně namyšlená, ačkoli nevím na co. Myslí si, že je ‚intelektuálka‘. Na Niallovu muziku se dívá spatra a na folkový koncert by ji prý ‚v životě‘ nedostali. Žádné velké kamarádky z nás asi nebudou,“ podotkla Hilary posmutněle.

„Takže to je *vážné*? Tohle tím chceš naznačit?“ Rychlost, jakou se vyvíjel vztah Hilary a Nialla, Colette naprosto zaskočila.

„Jo!“ zazubila se Hilary. „O Vánocích se začneme poohlížet po nějakém domě.“

Ta novina jí úplně zkazila radost z návštěvy domova. Nemohla dopustit, aby se Hilary provdala dřív než ona. Colette se tehdy vracela do Londýna s jasným plánem. Bylo na čase přitáhnout Desovi oště.

KAPITOLA TŘI

„Pověz mi, chlapče, *určitě* pořádně jíš?“ naléhala Nancy Harpurová, která by si nejraději svého jediného syna vzala do parády a pořádně ho vykrmila.

„Přisahám, že ano, mami,“ lhal Jonathan a rychle přešel pohledem krabici s keksy, chlebovku, kde měl jen tvrdé bagety, a plechovku ananasového džusu. Dobře věděl, že má v malém mrazáku předsmážené kuřecí řízky a v ledničce jen kus plesnivého sýra, černou ředkev, dvě malé lahvičky šampaňského a jedno Chardonnay.

„Co máš dneska k večeři?“ nedala se Nancy.

„Kuře na zelenině,“ odpověděl pohotově. „Mrkev na másle, tak jak jsi ji dělávala ty!“

„Tak se mi líbíš,“ pochválila ho spokojeně. „A jak to jde v práci?“

„Jde to. Honička.“ Jonathan si ukousl slané tyčinky. Nehodlal matce vykládat, jak svou práci ve státní správě nesnáší, že jeho šéf je homofobní vůl, který ho šikanuje, a jak je mu každý den zle od žaludku, když tam jde. Nic z toho jeho matka vědět *nemusela*. „Mám další zakázku na návrh interiéru,“ řekl, aby změnil téma. „A budu potřebovat ušít závěsy. Fantastický zlatý brokát. Hned, jak koupím látku, přivezu ti ji.“

„Fajn, udělám si na ně místo. Tenhle týden od rána do večera šiju,“ odpověděla Nancy zvesela, nadšená synovou zprávou.

„A zítra jdu na kurz designu osvětlení, na to se moc těším.“

„Mám radost, že se ti v Dublinu tak dobře daří. Obrovskou radost, Jone, ty si to zasloužíš. Jsi úžasný chlapec,“ chválila ho Nancy a Jonathan se usmál. Matka byla jeho nejmilejší bytost, vždycky byla a vždycky bude. Zbožňoval ji.

„Co kdybys zase přijela na víkend, vezmu tě na nákupy a do divadla a zajdeme si někam na luxusní večeři?“

„Áaach, to bude krása!“ zvolala Nancy nadšeně. Víkendy s Jonathanem byly pokaždé slast od začátku do konce a ke všemu si ještě užila hlavní město a nákupy v módní Grafton Street, ačkoli jejím oblíbeným obchodem byl Roches Stores v Henry Street.

„Výborně. Naplánujeme to, až ti přivezu tu látku. Mám tě rád, mami.“

„Já tebe taky, chlapče,“ opáčila Nancy a Jonathan s úsměvem zavěsil. Vezme Nancy do obchodního domu Brown Thomas a koupí jí něco na sebe,

přestože bude protestovat a tvrdit, že by jí stačily věci z Clerys nebo Roches Stores. Tam ji vezme také. Nejraději nakupovala v přízemí Roches, kde prodávali všechno od nádobí po povlečení a další potřeby a cetky do domácnosti. Naposledy, když tam spolu vyrazili na nákupy, si oba koupili sadu malých vidliček v dřevěném soudku na napichování máslové kukuřice. „Taková snobárna,“ radovala se Nancy, když se dohadovali, jestli si mají koupit i nože na ryby. „Já nebudu pořádat nóbl večeře jako ty.“

„A co kdybys pozvala na večeři ty své kamarádky, se kterými šijete quilty? Kdyby každá z vás občas uvařila, měly byste se na co těšit,“ navrhl Jonathan a hodil nože do košíku.

„Nemáme náhodou oba vaření plné zuby? Proto se chodíme najíst *ven*,“ odvětila Nancy a vrátila nože do regálu.

„Mami, máš naprostou pravdu!“ souhlasil Jonathan. „Zajdeme si do Shelbourne na odpolední čaj a pak můžeme jít do kina a nakonec na večeři do Commons nebo Troc, pozorovat celebrity a lidi, co půjdou z divadla, a komentovat, co mají na sobě. Já miluju, když na nich vidíš ty křivé švy nebo odpárané lemy.“ Zazubil se.

„Víš, Jonathane, někteří návrháři by se měli stydět za to, jak mají své věci začišťené. Navíc to oblečení stojí majlant!“ prohlásila Nancy. „Já bych se musela propadnout, kdybych někoho nechala chodit v šatech, ze kterých visí nitě nebo mají křivé švy a průramky. Abys věděl, někteří ti návrháři mají jenom kliku a pak, když se dostanou do Londýna a naroste jim hřebínek, dívají se na nás skrz prsty. Pamatuju si jednu ze šedesátých let, která šila pro smetánku a tvrdila, že ta háčkovaná krajka je její vlastní. Jenže já jsem znala paní, která to všechno háčkovala. Byla to nádherná, titěrná práce a nikdy žádné uznání,“ lamentovala Nancy. „Až z tebe bude slavný návrhář interiérů, nezapomeň, odkud jsi přišel,“ mrkla na něj a zahrozila prstem.

„Neboj se, mami,“ slíbil jí a uprostřed přízemí Roches Stores ji pevně sevřel v medvědíh objetí.

Jonathan natočil vodu do konvice a smutně vzdychl. Matka mu tak bezmezně věří. Vždycky podporovala jeho lásku k ručním pracím a nechávala ho doma řídit se štětcem. Nejdřív ze zadu domu, i když měl víc bílé barvy na sobě než na zdech. Ale když povyrostl, naučila ho tapetovat a malovat a taky šít na své rozhrkané staré singrovice. Měl cit pro barvy a instinktivně poznal, jak pár barevných polštářků sem nebo stínítko tam vyladí místnost a doplní barvy závěsů a stěn. Jeden z nejlepších dárků, které kdy od ní dostal, bylo předplatné časopisu *Interiors & Design*. Hltal každé číslo, vystříhoval si obrázky a články, které ho nejvíc oslovily. Měl složky s materiály pečlivě rozdělenými na nábytek, vybavení a kování, látky, barvy a různé. Byla to jeho radost

a chlouba. Jeho nejlepší kamarádka Alice s ním tuhle vášeň sdílela a v dětství strávili spoustu šťastných chvil tím, že z krabic od bot z obchodu jejího otce vyráběli domy pro panenky, které si podle libosti vyzdobili. Nancy ty dva velmi ráda pozorovala, když v chladném odpoledni sedávali v kuchyni před krbem, švitořili a vyráběli si krásné domečky, zatímco ona na stroji lidem přešívala a spravovala oblečení nebo šila záclony, aby vydělala nějakou tu libru navíc.

Jonathan si uvařil hrnek čaje a našel staré sušenky s čokoládovými zrny a schouklil se na velký světle zelený polštář v arkýři své přízemní garsoniéry. Měl za sebou ohavný den a začínala se ho zmocňovat přízračná chapadla deprese, kterou se ze všech sil snažil zahnat. Obvykle míval v lednici něco dobrého. Uzeného lososa, organickou červenou řepu, sýr feta a vynikající hummus, který si vlastnoručně mixoval, ale to, že ztrácel zájem o svou lednici a chuť k jídlu, bylo neklamné znamení deprese. Už by měl konečně zajít za svou terapeutkou. Od jeho poslední návštěvy uplynulo několik měsíců a Hannah Harrisonová mu jistě vyčiní, že se tak dlouho neukázal.

Ještě že se jí alespoň může pochlubit, že se vzepřel svému šéfovi, Gerardu Hookovi a té jeho neskrývané homofobii. Od té doby, co Jonathana přeložili do finančního oddělení, mu zarudlý, obtloustlý cholerický tyran Gerard dělal ze života peklo. Gerard byl vedoucí jeho oddělení, a když poprvé Jonathana uviděl, prohlédl si ho od hlavy k patě, zaznamenal červený šátek s kašmírovým vzorem zavázaný na kravatový uzel kolem krku a naleštěná perka a procedil mezi zuby: „Pán je módemán, co? Doufám, že vám vyplňování faktur půjde aspoň tak dobře jako parádění.“

Byl to odporný člověk, a jak mohl, prokládal běžný hovor homofobními poznámkami. Jonathan s homofobií vyrostl, ale doufal, že když se odstěhuje za prací do Dublinu, všechno půjde snáz. A v mnoha ohledech taky šlo. Na jednu stranu zažil osvobozující pocit, když poznal takové množství mladíků, jako byl on, kteří prožívali stejné utrpení, v němž sám vyrostl. Jako by mu někdo sňal z ramen těžký balvan. Nebyl sám a nebyl žádné monstrum, kolem žili lidé jako on a mohl si užívat spoustu zábavy.

Našel si prostornou garsoniéru ve velké cihlové řadovce v Drumcondra s výhledem do parku, jen deset minut od centra a od jeho pracoviště. Domácí mu dovolil, aby si byt vymaloval, jak chce, a on vymaloval stěny na krémově bílou a dřevěné lišty a veřeje na tmavě vínovou. Na starou odřenu pohovku ušil kretonové potahy, do postele si koupil novou matraci a pořídil na ni krémový protkávaný přehoz a vínové a zelené polštářky a po pokoji rozmístil lampičky, aby nikdy nemusel svítit lustrem uprostřed stropu, který vrhal tak studené světlo. Domácí byl tak nadšený, že ho požádal, aby podobně vyzdobil

i garsonku v prvním patře a nové nájemnici, mladé učitelce jménem Orla, zvedl čínži, aby pokryl náklady.

Orla byla z Corku a úplně praštěná a od první chvíle si s Jonathanem padli do oka; a když se nevyrazil bavit do George nebo Front Lounge, často spolu zašli do kina nebo si objednali čínu nebo indické jídlo, lili do sebe červené víno a probírali své současné muže.

Jonathan se musel usmát, když slyšel, jak jeho kamarádka nahoře přechází sem tam a chystá si večeři. Orla měla mizernou náladu a stranila se lidí. Předtím, než se nastěhovala do nové garsonky, ji po dvouměsíční známosti nechal nějaký policajt, a ona ještě pořád pěkně zuřila. „Jak si ten drzej buran z Kerry mohl dovolit mě nechat, než jsem mu stihla dát kopačky?! Já tomu mizerovi ukážu, o co přišel! Půjdeš se mnou do Copper Face Jacks, ale nevezmeš si tu šálku a perka. Oblíknu tě jako pořádnýho chlapa, protože jsi docela fešák, Jonny, a musíš se ke mně pořádně vinout. Předvedeš oskarovej výkon, jasný?“ Sjela ho přísným pohledem, aby si nedovolil odporovat.

„Mám snad na vybranou?“ odvětil Jonathan, pobavený představou, že by zrovna na něj mohl nějaký hromotluk z Kerry žárlit.

„Ne! Můžeš si vzít džíny a tričko a sako a normální kožený pásek, ne ten s velkou přezkou, co nosíš, a nech se ostříhat na ježka.“

„Aáách, tak to už je trochu moc, Orlo,“ protestoval. Měl svůj střapatý blond účes rád.

„Tak dobře, ale vyfoukám ti vlasy a udělám ti pěšinku na stranu.“

„Orlooo! Pěšinku na stranu neee!“

„Nesmíš vypadat jako gay,“ protestovala.

„Ale já *jsem* gay!“ podotkl.

„Potřebuju, abys byl pořádný chlap, jenom na jeden večer,“ našpulila rty. „Prosíím!“

„Dělej si se mnou, co chceš,“ řekl Jonathan odevzdaně a rozesmál se, když se mu kamarádka vrhla do náruče.

Naplánovali si, že do nočního klubu vyrazí o víkend, ale naštěstí pro něj se Orle nečekaně dostavily měsíčky, takže ulehla do postele s migrénou a na bradě jí vyrazily tři velké rudé uhry, se kterými nemohla vycerit nos. Oznamila Jonathanovi, že takhle by ve svém bývalém žárlivost nevzbudila, a nasupně vydupala nahoru udělat si něco k jídlu a zalézt do postele.

Možná bych si měl jít taky lehnout, řekl si Jonathan a zív. Chtěl se pořádně vyspat, aby byl druhý den na kurzu ve formě. Měl za sebou perný den a ještě byl celý rozklepaný po střetu s Gerardem, ale alespoň se tentokrát ohradil a ukázal svému nechutnému šéfovi, že už dál nehodlá snášet jeho urážky.

Vyndal z kapsy malý zápisník a otevřel ho. Pod úhledně nadepsaným datem

a časem stála slova: *Můj stupeň 4, Gerard Hook, mě před lidmi v jídelně, kde jsem byl na obědě, nazval buzerantem. Moje kolegyně Gwen Reillyová byla u toho a je připravena mi to dosvědčit.*

Jonathan si znovu četl, co si napsal. Když bude muset, požene to výš, ale snad se teď Hook zklidní, když už pochopil, že Jonathan nebude jeho nechutné narážky snášet.

Bylo to pořád stejné. Už ve škole se musel mnohokrát bránit a pak i jako teenager a dospělý mladík, ale tento den byl v jistém smyslu přelomový. Gwen se právě hlasitě smála nějakému jeho vtipu, když uslyšel, jak na něj Gerard volá svým chraplavým hlasem: „Hej, ty!“

Jonathan měl v tu chvíli pocit, že se mu zauzlil žaludek, ale svého šéfa, který ho od té doby, co k němu nastoupil, nikdy neoslovil jménem, ignoroval.

„Ty! S tebou mluvím!“ zakřičel Gerard vztekle.

„Myslím, že volá na tebe, Jone,“ hlesla Gwen.

„Na ‚ty‘ neslyším. Mám jméno!“ Jonathan zůstal k šéfovi, který seděl u vedlejšího stolu, zády.

Najednou stál Gerard vedle nich.

„Sedíte tu víc než patnáct minut. Koukejte se vrátit do práce. A jak si dovoluješ mě *ignorovat*, když s tebou mluvím?“

„Och!“ řekl Jonathan zdvořile, „neslyšel jsem své jméno. Co pro vás můžu udělat, pane Hooku?“

„Nezkoušej to na mě, ty buzerante!“ Gerard byl tak rozzuřený, že prskal jako křeček.

Šum u jejich stolu utichl a všechny oči se upřely na Jonathana. Zmocnil se ho zvláštní klid a on vyndal z kapsy zápisník, který s sebou nosil. Schválně ho velmi pomalu otevřel na čisté stránce, podíval se na hodinky, zapsal si čas a datum a začal psát.

„Co si to píšeš?“ soptil Gerard, jemuž už došlo, že to přehnal.

„Píšu si datum a čas a vaši bezdůvodnou urážku, pane Hooku, a jestli mě dál budete ponižovat a chovat se ke mně nezdvořile, ohlásím to osobnímu oddělení a nejspíš i svému právníkovi.“ Jonathan se postavil a s hlavou hrdě vztyčenou odešel z jídelny a zamířil na pánské záchodky. Jakmile byl v relativním soukromí záchodové kabinky, už neudržel horké slzy a jen se snažil potlačit hlasitě vzlyky, aby nikdo nevěděl, že brečí. Vyplakal už mnoho slzí a tušil, že jich bude ještě daleko víc. Ale už se nikdy nenechá ponižovat a urážet. Díky své psycholožce Hannah se postupně vyrovnával s traumatem z dětství, kdy ho zneužíval souseď.

Co nejdřív se k ní objedná a poví jí o dnešním zážitku. Rád bych věděl, jestli mě ten surovec přestane ponižovat, uvažoval Jonathan a pomalu se šoural do

ledničky v kuchyňském koutě pro láhev Chardonnay. Gerard Hook určitě šikanoval už spolužáky na hřišti. Jonathan se s jemu podobnými potýkal mnohokrát, často se k matčině zděšení vracel domů s monoklem nebo krvácejícím nosem. I když se o tom nikdy nezmínila, Jonathan věděl, že jeho matka ví a akceptuje, že je gay. Byla to úleva, že toto téma nikdy neprobírali. Vždyť přece o nic nešlo. Byl Jonathan, její syn, a na ničem jiném nezáleželo. Rád by věděl, jestli jej jednou i jeho okolí přijme takového, jaký je, bez ohledu na sexuální orientaci.

Nalil si sklenici vína a vzal si z police velký blok. Listoval svými poznámkami o teplých a studených barvách, barevných omítkách a o tom, jak jsou barvy důležité pro osvětlení komerčních prostor. V kancelářích se většinou svítilo nízkoenergetickými zářivkami se studeným bílým světlem. Jonathan v práci nesnášel bílé zářivky, tu jejich intenzitu, protivné vrčení a neustálé problikávání. Nejvíc ho ovšem zajímalo osvětlení domácností a hlavně to, jak různé lampy a osvětlení shora a zdola vytvářejí útulnou atmosféru. Pokaždé, když přesvědčil některého ze svých zákazníků, kteří stále přibývali, aby přešel od prudkého centrálního osvětlení na rozptýlené světlo po celé místnosti, měl pocit, že něco dokázal. Kdyby si tak mohl založit firmu na navrhování interiérů! To bylo jeho tajné přání a jeho největší cíl. A pak také to, že jednou praští s prací ve státní správě a řekne Gerardu Hookovi, aby se šel vycpat!

KAPITOLA ČTYŘI

Hilary stála před dveřmi do hotelového apartmá v centru města, kde se konal kurz designu osvětlení, a zuřivě se přehrabovala v tašce, protože nemohla najít doklad o registraci. Byla si jistá, že si ho brala, spolu se seznamem nákupů a dvěma složenkami, které chtěla zaplatit na poště.

Najednou se dveře do chodbičky prudce rozletěly a už se k ní hrmul zadýchaný, vytáhlý hubeňour s křtící blond vlasů, které mu padaly do očí, pod paží velké růžové desky a na nohou ty nejspičatější boty, jaké kdy viděla. Hilary přestala lovit v tašce a navzdory své nervozitě se na něj musela usmát. Další opozdilec, pomyslela si s úlevou, šťastná, že se nebude muset pokradmu plížit dovnitř sama.

„Ahoj, koná se tu ten kurz light designu? Jdeš tam taky?“ Sotva popadal dech, ale přesto vyloudil úsměv na tváři.

„Ano, jestli najdu registrační dopis.“ Hilary se znovu začala přehrabovat v tašce.

„Připomínáš mi mou sestru, ta taky nosí pytel,“ řekl a zadíval se na její plátěnou tašku. „Půjdeme dovnitř spolu, už nejspíš začali. Je tři čtvrtě na deset a začínalo to přesně v půl desáté! Jak psali v tom dopise. Já jsem Jonathan. Jonathan Harpur.“

„Oh! Já jsem Hilary Hammondová,“ odpověděla. Měla na sebe pořádný vztek, protože nejspíš strčila dopis i složenky do přihrádky v palubní desce auta, které zaparkovala dobrých deset minut odtud.

„Tak, zhluboka nadechnout,“ řekl ten muž, hlasitě se nadechl, ale hned se bolestivě zašklebil.

„Co se děje?“ zeptala se Hilary.

„Vypil jsem láhev Chardonnay na lačno, a je mi trochu šoufl,“ hlesl a otevřel velké zelené dveře.

Skupina asi třiceti lidí seděla a zapisovala si, co říkal drobný brýlatý lektor, který jim na velké obrazovce ukazoval halu skladu látek a mluvil o čemsi, co se jmenovalo halogenidové výbojky. Hilary věděla, že osvětlení obchodů nebo skladů je úplně jiné než v domácnostech, zvlášť když šlo o látky, kde je potřeba osvětlení co nejpodobnější přirozenému světlu. Doufala, že právě o tom lektor mluví a že nepřišli o velkou část výkladu a rychle se budou moci zorientovat.

Všechna místa vzadu byla obsazená, a když se Hilary otočila na svého kolegu opozdilce, viděla, že se s úšklebkem krade podél stěny. „Tady vpředu jsou místa, pospěšte si, prosím, máme spoustu práce,“ popohnal je lektor netrpělivě a všichni se na ně podívali. Hilary celá zkoprnělá cupitala za svým novým známým, který si nonšalantně přehodil rudou šálu přes rameno a zamířil do přední řady. Uprostřed byla čtyři prázdná místa, on zabral jedno a Hilary se usadila vedle něj a vyndala si z plátěné tašky velký zápisník, ale v tu chvíli si s hrůzou uvědomila, že bude muset hledat pero. Zoufale lovila v hloubi své tašky, až si ji lektor nasupeně změřil.

„Ehm... hm... moje pero,“ pípala a zachytila pobavený pohled svého souseda.

„Já mám dvě, tady jedno máš,“ zašeptal Jonathan a podával jí modré plnicí pero. „Kam se na tebe hrabe Mary Poppins,“ dodal polohlasem, připnul si pár papírů na podložku se svorkou a s nachystaným perem se upřeně zadíval na lektora.

Hilary se zahihňala a vysloužila si další káravý pohled. Pak už pokorně sklonila hlavu, otevřela zápisník a lektor začal vykládat o vývoji osvětlovacích technologií.

„Popravdě řečeno, mě víc zajímá osvětlení domácností. Zařizovat obchod nebo výstavní prostory by mě asi nebavilo,“ přiznal se Jonathan, když spolu o pár hodin později o přestávce popíjeli kávu a ukusovali růžové vaflové oplatky.

„Hm, u nás v práci děláme všechny druhy osvětlení, domácnosti i komerční prostory. Můj táta má firmu a prodejnu osvětlení. Já tam dělám vedoucí,“ řekla Hilary, která se snažila nehltnout zákusek. Měla příšerný hlad, ráno si stačila dát jen půl toastu, který Millie nedojedla. Holky měly večer přespat u její sestry, takže kromě toho, že je vypravovala do školy, jim musela sbalit pár věcí.

„Vážně? A dáváte kamarádům slevy?“ vyzvídal Jonathan. „Mám novou zakázku na návrh interiéru. Potřebuju světla a lampy a stínidla a teď jsem tvůj kamarád.“ Zazubil se na ni a ona se rozesmála.

„Jistě se nějak dohodneme, pane Harpure.“

„Výborně, paní Hammondová! Tak na naše dlouhé a plodné přátelství!“ Přitukl si s ní šálkem s kávou a mrkl. „Podívej se támhle na tu Monu Lisu, jak se svůdně culí na toho chlapíka v hnědých manšestrákách. Zbytečně plýtvá časem. Ten kope za nás.“

„Gay?“ Hilary povytáhla obočí.

„Stoprocentně. Měl bych si s ním jít zafliřtovat.“

„Jak to víš?“ zeptala se Hilary. „Vypadá... ehm... em...“ Chtěla říct mužně, ale zarazila se, nechtěla tím naznačit, že Jonathan mužný není. Jakmile uviděla Jonathanovy boty a šálu elegantně omotanou kolem krku, hned věděla, že je gay.

„Vždycky poznáš, kdo kope za tvůj tým,“ vysvětloval Jonathan sebejistě. „Celé dopoledne po mně koukal, takže Mona Lisa štěká pod špatným stromem,“ zakřenil se Jonathan.

Hilary se rozesmála. Mona Lisa, to na tu tmavovlasou slečnu s kulatým obličejem a protáhlýma očima, která se jim poté, co jí Jonathan podal šálek kávy, představila jako Jacintha a informovala je, že je architektka ze „špičkové“ kanceláře na Merrion Square, opravdu sedělo. Prý věří ve využití média architektury „skulpturálním“ způsobem, svěčila se Hilary a Jonathanovi, kteří ji ze zdvořilosti poslouchali, když jim vážně tvrdila, že díky tomuhle kurzu light designu bude schopná poskytovat klientům lepší služby. Když jí Jonathan řekl, že pracuje ve státní správě, podívala se na něj přes svůj nadřazený pršák. „Takže ty nestuduješ na univerzitě? Jenom sem tam chodíš na kurzy?“ odfrkla si Jacintha.

„Já mám školu života,“ zadeklamoval Jonathan s teatrálním povzdechem.

„A co děláš ty?“ obrátila se Jacintha na Hilary, která už už chtěla říct, že pracuje v otcově firmě, když ji Jonathan předběhl.

„Představ si, Jacintho, že Hilary je výkonná ředitelka v její *vlastní* firmě na osvětlení a elektro a navíc matka dvou dětí! Tahle dáma je DY NA MO!“

„Och! Aha,“ řekla Jacintha a povýšeným pohledem sjela Hilaryiny černé kalhoty, černé espadrilky a bílou halenku z anglické krajky. Jacintha měla na sobě elegantní šedý kalhotový kostým s červeným hedvábným tílkem, které jí obepínalo bujně poprsí. Vrávorala na jehlových podpatcích, v ruce kabelku YSL.

„Tak to jistě musíš držet krok s trendy?“ podotkla a už se rozhlížela, kdo by mohl být pro ni zajímavý.

„To jistě,“ zamumlala Hilary, která měla co dělat, aby se nesmála, protože Jonathan stál těsně za Jacinthou s povytaženým obočím a nakrčeným nosem.

„Taky tě zajímá... err design interiérů?“ Jacinthin hlas zněl znuděně a bylo jasné, že jen zdvořile konverzuje.

„Samozřejmě.“ Hilary pokrčila rameny. „Patří to k mé práci, dobré osvětlení může každou místnost pozvednout a dodat jí další rozměr.“

„Ale pro navrhování interiérů musí mít člověk cit, s tím se rodíš, ne jako u architektury, která se dá naučit. Co myslíte?“ vpadl jim do řeči Jonathan a obrátil se na Hilary.

„Rozhodně.“ Souhlasně přikývla. „Určitě *musíš* mít vkus.“ Hilary to řekla jen proto, že ta dívka byla tak nadřazená a samolibá, ale vlastně o tom nikdy nepřemýšlela.

„Tak v tomhle s vámi nesouhlasím. Užijte si kávu,“ odvětila Mona Lisa a vyrazila zkusit štěstí s nositelem hnědých manšestráků.

„Teď mě dostala!“ procedil mezi zuby Jonathan a Hilary se zasmála. S jejím

novým známým byla legrace a díky němu si kurz velmi užívala. „Pěkně nafoukaná, co? Málem na těch svých podpatcích upadla, když jsem řekl, že jsi výkonná ředitelka,“ zašklebil se Jonathan.

„Nic jsi jí nedaroval. Naparovala se jak vzducholoď.“ Hilary se toužebně zadívala na poslední oplátku na talíři.

„Někteří lidé ve mně vyvolávají chuť být zlý,“ přiznal se Jonathan a napil se kávy. „Jestli z nás mají být kámoši, musím tě varovat, že dokážu být pěkný parchant.“

„To já taky,“ zasmála se Hilary. „A tahle je určitě taky pěkná mrcha.“

„Výborně!“ řekl Jonathan spokojeně. „Koukám, že si budete dokonale rozumět. A už konečně sněz tu poslední oplátku, vypadáš, že se potřebuješ nadlábnout. Než půjdeme zpátky, musím si zajít na WC.“

„Já taky, neměla jsem si dávat ten druhý šálek kávy,“ svěřila se Hilary a společně zamířili k toaletám.

Upravila si make-up a učesala vlasy. Byla ráda, že na ten kurz šla. Potřebovala držet krok s novými technologiemi v osvětlení, ale dnes se vůbec necítila jako v práci, když vedle ní seděl Jonathan a šeptal jí vtipné poznámky.

Připadalo jí, jako by Jonathana Harpura znala celý život. Cítila se naprosto uvolněně a zdálo se, že jemu je s ní taky dobře. V pohodě! Ano, byli spolu v naprosté pohodě. A to byl nečekaný bonus k tomu krásnému slunečnému pátku, kdy si odpočinula od práce, od domácnosti a od všech povinností.

„Víš, co by bylo skvělé?“ řekl Jonathan, který právě pořádal talíř vroucího jehněčího guláše, zatímco si Hilary pochutnávala na šťavnatém jehněčím kolínku. Obědvali v hospodě na nábřeží nedaleko hotelu.

„Co by bylo skvělé?“ zeptala se a vytřela omáčku chlebem.

„Mohli bychom spolu jet na nějaký veletrh osvětlení. Viděla jsi ten rozpis veletrhů, co nám dal pan Důležitý? Frankfurt, Bělehrad, Moskva, Stockholm, Helsinky. Svět nám leží u nohou, milá dámo.“

„Já mám manžela a dvě děti,“ připomněla mu.

„To je drobný detail, má drahá!“ prohlásil Jonathan vzletně a diskrétně si říhl. „Promiň,“ omluvil se, „cítím se s tebou tak uvolněně. Zapomněl jsem, že jsme se teprve před chvílí seznámili.“

„Zvláštní, co? Já mám pocit, jako bychom se znali odjakživa.“ Hilary oběma dolila vodu ze džbánu, v němž půvabně plavala máta a citron, a napadlo ji, jak je to pěkná barevná kombinace.

„To je dobrý, já si to myslím taky. My dva budeme skvělí kamarádi.“ Usmál se na ni. „A já mám nový zdroj lampiček, samozřejmě se slevou,“ dobíral si ji. „Ale vážně, nemůžu se dočkat, až mi ukážeš vaše sklady.“

„Jestli večer nic nemáš, mohl by ses přijít podívat,“ nabídla Hilary bez roz-

mýšlení. „Děti spí u mé sestry a manžel je na pár dní pracovně v cizině. Chtěla jsem doma uklízet. Ale jinak nic nemám. Mohla bych uklohnit něco k večeři.“

„Na klohnění zapomeň, něco si objednáme, čínu, indické, trochu si usnadni život. Proč bys vařila, když nemusíš?“ podotkl Jonathan. „Ale můžeme vyžahnout láhev vína, když budeš chtít.“

„Začínáš se mi vážně líbit!“ zasmála se Hilary. „Ale jestli se mezitím sčuchneš s tím v manšestrákách, nebudu se zlobit,“ škádlila ho.

„Tak tomu říkám *opravdová* kamarádka,“ řehtal se Jonathan. „Jenom musím zavolat své další kamarádce Orle a zjistit, jestli je v pořádku. Bydlí nade mnou a nedávno ji nechal jeden chlap z Kerry, takže má mizernou náladu a k tomu ještě ženské potíže. Nechci ji odhodit jako horkou bramboru. To by nebylo fér. A navíc by si mě pěkně podala a udělala by mi ze života peklo. Půjdu jí zavolat a ty bys mezitím mohla objednat kávu.“

Jonathan bude opravdu slušný chlap, uvažovala Hilary, které se líbilo, jakou má starost o svou kamarádku. Pak očima přivolala číšnici a objednala dvě kávy.

Přinesli je, právě když se Jonathan vrátil. „Všechno zařízeno,“ prohlásil vesele. „Můžu strávit večer s tebou, ale musím jí cestou domů koupit cheeseburger.“

„A máš nějakou vážnou známost?“ zeptala se Hilary, když si nalévala mléko do kávy.

„Bohužel ne. Jsem úplně sám, žiju v celibátu jako jeptiška,“ vzdychl Jonathan. „Chvíli jsem s někým žil, ale nefungovalo to. Byl to náruživý sportovec a já na to neměl. Po nějakém čase se mi začalo zajídat stát u postranní čáry a dívat se, jak hraje badminton a jak se zuřivě snaží dostat míček přes síť. Kdyby to byl aspoň *pořádný* tenis!“ odfrkl si. „Neznáš nějaký sexy homosexuály?“ vyzvídal.

„Bohužel, žádného nezadaného. Zním jeden pár, jsou to naši stálí zákazníci, a chlapíka, který dodává osvětlení do restaurací, ale ten s někým chodí,“ řekla Hilary omluvně.

„No nic, zatím se aspoň ponořím do práce.“ Jonathan se podíval na hodinky. „Musíme sebou hodit. Ten oběd je na mě,“ dodal rázně a vyndal peněženku.

„Ne!“ protestovala Hilary a začala hledat v tašce.

„Ano!“ Jonathan ji zpražil takovým pohledem, až se rozesmála. „Nezapomeň, že mi budeš dávat slevu. Jenom se ti snažím vlichotit.“

„Tak dobře, já večer zatáhnu tu čínu,“ odpověděla stejně rozhodně, právě když jí vypadla na stůl rtěnka a dceřina stříbrná čelenka do vlasů.

„Dobře, Mary Poppins, dej si do kupy tašku a já zatím půjdu zaplatit.“

„Těším se na modul o osvětlení domácností. Je to daleko lepší, než trčet v práci – až jednou budu moct praštit se státní správou, bude to nejšťastnější den mého života,“ přiznal se Jonathan, když mířili k východu.

„To je dost závažný krok,“ podotkla Hilary, když vyšli na nábřeží a vítr jim rozcuchal vlasy. Na řece Liffey, která se klikatila jako stuha roztaveného stříbra, se třpytilo slunce a vzduch provoněly květiny ze stánku. Ze stěžňů *Jeanie Johnston* vřiskal racek a směrem k mostu East Link supěl malý člun, který za sebou nechával zpěněnou brázdu. Hilary se zhluboka nadechla a litovala, že nemají čas posedět si na slunci nad sklenkou vína a pozorovat okolní ruch.

„Každý někdy musí trochu riskovat,“ řekl zlehka a srovnal s ní krok.

„Vzdát stálou práci, která je navíc pod penzí, to není snadné rozhodnutí.“

„Ano, mami,“ odvětil Jonathan suše.

Hilary se rozesmála. „Máš pravdu, mluvím jako matrána,“ uznala.

„Neboj se, nejdřív chci mít slušné portfolio klientů, což se mi pomalu ale jistě daří. A víš, na co bychom se spolu měli zaměřit?“ Vedl ji přes Custom House Quay.

„Na co?“ zajímala se.

„Spousta hotelů si nechává instalovat wellness a bazény a tam je zásadní pořádné osvětlení. To je trh, na který bychom se měli vrhnout.“

„A představ si, že jsme dodávali osvětlení do několika hotelů, přesně na tohle,“ řekla Hilary.

„Dodávali osvětlení!“ ušklíbl se, „my budeme *navrhovat*, dodávat a *instalovat*! Tohle je celý nový trh, který jenom čeká, až mu pustíme žilou.“

„Tím chceš říct, že se mnou chceš spolupracovat?“ zvolala Hilary.

„Sama jsi to řekla, dámo. Hammondová a Harpur, specialisté na osvětlení interiérů. Co ty na to?“

„Já na to, že to zní skvěle!“ zasmála se Hilary. „Skulpturálně, jak by řekla Jacintha!“

„Téééda, ty jsi mizera, to se mi líbí.“

Celí rozesmáli se vraceli do hotelu, nadšení, že jim designérský kurz přinesl nečekaný bonus v podobě rodícího se přátelství.

KAPITOLA PĚT

„Jsem přesvědčený, že to budu já, Colette. Zrovna jsem dostal e-mail od Daniela Burdella a mezi řádky se dá vyčíst, že se stěhujeme do New Yorku.“ Des cestou na Heathrow, kam je vezlo auto s řidičem, celý zářil. Odpoledne strávili s tím japonským obchodníkem a jeho ženou, která vypadala jako knedlíček, v luxusním prostředí zámečku Cliveden House, teď přestavěného na hotel. Colette mrzelo, že neměla čas prohlédnout si celý objekt a obdivovat starozitnosti a obrazy, ale jako Desova manželka musela bavit hosty, jeho potenciální klienty.

„Jerry Olsen bude pěkně zuřit! Máš smůlu, Jeríku!“ mnul si ruce Des.

Colette vzdychla. Byla to ta lajna kokainu, kterou si dal před odjezdem, nebo ho skutečně tak nadchla vidina povýšení, které znamená stěhování do Států? Nesnášela, když bral Des kokain. Už tak byl hyperaktivní, ale po koksu byl ještě k tomu podrážděný a zběsilý.

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil,“ zabručela, ale manžel ji neposlouchal, vrátil se ke svým e-mailům, a zatímco se řítily po M4, zuřivě ťukal do klávesnice. Colette se podívala z okénka vozu a v dálce zahlédla pověstnou Kruhovou věž a věžičky Windsorského hradu. Jeho obraz byl jak orámovaný vlajícími vlajkami a ohromnými duby. Přestože ji manžel rozčilil, ten magický pohled, jakoby z jiného světa, ji uchvátil a představila si rytíře v lesklé zbroji, kteří se mají utkat o vyvolenou dámu. Kdysi dávno, krátce po svatbě, strávila víkend na party na šlechtickém sídle v Berkshire. V galerii, která se táhla po celé délce domu, tam visel překrásný Piperův obraz Windsorského hradu. Colette připadal nádherný a několikrát během víkendu se k němu musela vrátit a dlouze si ho prohlížela, ke značné nelibosti manžela.

„Pro boha živého, kde se pořád schováváš? Pojď mezi nás. Jdeme střílet tetřevy. Běž se převléknout,“ zavelel.

„Jdi beze mě, nebudu v tom sychravém počasí sedět a čekat, než zastřelíš nějakého nebohého ptáka. Řekla jsem ti, že střílet nepůjdu.“

„Tak ti pěkně děkuju za pomoc!“ zamručel nasupeně a odkráčel a Colette si tehdy pomyslela, jak náročné někdy je šplhat po společenském žebříčku.

Při té vzpomínce se ušklíbla. V Londýně si už své místo vydobyli – styky její tety se ukázaly být velmi cenné – a Colette byla s jejich pozicí v *haut*

monde velmi spokojená. Kdyby odjeli do New Yorku, v podstatě by museli začínat znovu a smetánka z východního pobřeží byla proslulá svou uzavřeností, jak zjistila během častých cest do Států. A navíc bude muset Jasmine odejít ze soukromé školy a přijde o své malé kamarády. Ale, na druhou stranu, Colette New York *milovala*. Jestli Des dostane to teplé místečko a jestli budou bydlet na Upper East nebo West Side na Manhattanu, bude to skvělý zářez na pažbě a udělají ohromný dojem na její rodiče! Metropolitní galerie, MoMa, Guggenheim, Morgan a L&M a další kulturní lahůdky bude mít přímo pod nosem. Des bude mít svou Wall Street, ale ji čekají tyhle rado-vánky. Než dojeli na M25 a zamířili ke sjezdu na Heathrow, Colette už měla lepší náladu. V dálce viděla kroužit letadla čekající na přistání a jen doufala, že jejich let nebude mít zpoždění. Odstartovat včas bylo poslední dobou čím dál vzácnější.

Teď, když už byli na cestě, se Colette začala domů do Irska těšit. Ale o manželově novém místě nic neřekne, dokud je nebude mít jisté. Kdyby jim o tom řekla a Des pak to místo nedostal, musela by se propadnout studem. Její image v rodném městě byl pro ni vším.

Řekne Desovi, aby ji hodil k Hilary, a pořádně to s ní probere. Jí to říct může. Hilary znala ženu, která se skrývala za Colettinou elegantní a sebejistou fasádou, lépe než kdo jiný. Hilary jí vždycky dobře poradila. A navíc si mnohem raději posedí a popije s Hilary, než aby zdvořile konverzovala s Desovými kolegy. Des rezervoval stůl na večeři v Guilbaud's, ale ona neměla náladu na nóbl stolování, hemžící se číšníky a luxusní jídlo. Nejradši bych si dala kebab, pomyslela si pobaveně a vzpomněla si, jak se Hilary vždycky rozčilovala, když jí večer cestou z města snědla půlku jejího.

„Až přijedeme do Dublinu, chtěla bych, abys mě hodil k Hilary. Potom si vezmu taxík do hotelu,“ řekla, když řidič přešel po kruhovém objezdu k Terminálu 1.

„Ale jdeme přece do Guilbaud's.“ Dese to očividně vyvedlo z míry.

„Necítím se na to, miláčku. Jsem unavená. Ta večeře pro Američany mi dala hodně zabrat, takže si chci jen hodinku dvě posedět u Hilary a pak zalehnout.“

„Fajn, jak chceš,“ řekl Des odměřeně a sbalil si laptop. „Už jsi vašim volala, že přijedeme?“

„Ne, zavolám jim zítra z hotelu a domluvíme se, jak se sejdeme.“ Když zastavili u odletové haly, Colette si přejela rty rtěnkou a pročísala si vlasy.

„Nebudou mít radost, že jsi jim neřekla, že přijedeme,“ varoval ji Des.

Colette pokrčila rameny. „Já vím, že budou naštvaní. Ale s tím si budu lámat hlavu až zítra.“ Ladně vystoupila z auta a ujistila se, že má v cestovní tašce značky Louis Vuitton výtisk *Vanity Fair*. Na krátké cestě domů si v pohodlí

první třídy v klidu přečte svůj oblíbený časopis. Teď, když byli na letišti, už se nemohla dočkat, jak Hilary překvapí a jak si spolu pokláboší.

„To bylo jako Aladinova jeskyně plná lamp. Máte krásné předváděcí prostory – máš na co být pyšná,“ podotkl Jonathan, když se s Hilary v její kuchyni dělili o jarní závitky, křupavou kachnu a citronové kuře s rýží. Prošel si celé jejich prodejny, zvláště se zajímal o podhledová svítidla a bodovky a o třípytlivé kas-kády křišťálových lustrů, které měli porůznu umně nainstalované.

„Díky, snažím se držet krok s novými trendy v designu, ale mám ráda i klasické lustry. Je potřeba mít od každého něco.“ Hilary nakapala na nakrájenou kachnu omáčku hoisin a přidala pár okurek a šalotku.

„A ty jsi vždycky chtěla pracovat s osvětlením?“ Jonathan dolil do skleniček Bin 555, už druhou láhev, a vyšel za Hilary ven na terasu obklopenou květináči překypujícími pestrobarevnými, voňavými rostlinami, kam pod světle zelený slunečník postavila kulatý mozaikový stolek.

„Moc hezké,“ podotkl a pochvalně se rozhlížel kolem sebe.

„Nejradši jsem venku, a už si sedni a jez,“ pobídla ho Hilary.

„A jak to tedy bylo?“ připomněl jí svou otázku a posadil se.

„Kdepak já a prodávat!“ zasmála se Hilary. „Padlo to na mě. Táta měl nemocné srdce, sestra byla na univerzitě a já jsem se teprve chystala studovat. Ona už toho nemohla nechat, takže na mě zbyla starost o rodinný podnik a teď, o deset let později, jsem pořád tady.“

„A co bys tehdy byla ráda dělala?“ zeptal se Jonathan a olizoval si omáčku z prstů.

„Chtěla jsem studovat jazyky. Ve škole mi šla francouzština a španělština. A ve francouzštině jsem se ještě zdokonalila, když jsem rok dělala au pair v Paříži. Myslím, že by se tady všechny děti měly učit jazyky už na základní škole. Na kontinentu mají skoro všichni dva nebo víc. Jsme tu pro ostudu.“

„*Mais oui!*“ Jonathan si ukousl jarního závitku. „Hmm, to je *très bon* nebo dokonce *muy bueno*.“

„Ty jsi bilingvní,“ podotkla Hilary a napila se červeného vína.

„Ne, trilingvní, paní Hammondová,“ napařoval se. „Mluvim ještě irsky, *ta* a jarní závitky *ana mhaith ar fad*.“

„Jsem naprosto ohromená, *monsieur* Harpur.“

„Dělám si legraci,“ zasmál se. „Mám školní fráninu a jediné, co umím španělsky, je *la cuenta, por favor* a *ningún hombre podría compararse a ti*.“

Hilary zacukaly koutky. „Žádný muž se ti nevyrovná! Ty svůdníku!“

„Když cestuješ do ciziny, musíš znát základní fráze,“ prohlásil Jonathan zkušeně, opřel se v křesle a rozhlédl se po zahradě zarostlé keři. „Je to tu moc

krásné a máš tu soukromí. Až budu mít svůj dům, bude pro mě soukromí na prvním místě. Vždycky říkám, že zahrada by měla být další místnost. A tahle mé představy dokonale splňuje.“ Prohlížel si zelený trávník lemovaný vlnícími se záhony květin a posetý kvetoucími keři. Nad vinoucí se kamennou pěšinou se z jedné strany skláněly větve staré jabloně a ze druhé slivoně, které svým něžným objetím tvořily stinný smaragdově zelený oblouk, za nímž bylo vidět další posezení u malého jezírka obklopeného kapradinami a bambusem. „To je kouzelné místo,“ řekl Jonathan.

„To je *moje* dílo,“ pyšně prohlásila Hilary. „Moje zenová zahrádka. Tam si chodím v klidu odpočinout a číst, kdykoli mám čas, což je zřídka.“

„Na té zahradě jsi odvedla opravdu skvělou práci.“

„No, zbytek zahrady není moje práce,“ přiznala se. „Ta byla už pěkně vzrostlá, když jsme dům koupili. Žil tu starší pár, McMillianovi. Byli to výborní zahradníci, a když pán zemřel, paní musela do domova důchodců. Vyzpovídala všechny zájemce o dům a vybrala si nás, protože věřila, že se budeme starat o zahradu. Byla to velmi rázná paní. Chodívala jsem za ní do domova a nosila jsem jí fotky zahrady a čas od času jsme ji k nám brali na čaj, dokud jí ještě sloužilo zdraví. Měla obrovskou radost, když mohla sedět a dívat se na slivoň a jabloň, zvláště na jaře. Och, Jonathane, jsou překrásné, když jsou obsypané růžovými a bílými květy. Bylo by to skvělé místo na svatbu,“ povzdechla si zasněně, už příjemně podnapilá.

„Mohla bys to pronajímat na svatební obřady.“

„To je nápad, musím to navrhnout Niallovi.“

„Je to kus,“ pochválil ho Jonathan, který si předtím prohlížel jejich svatební fotografie na krbové římse v obýváku.

„Hm, v tom s tebou naprosto souhlasím.“ Hilary se naklonila a dolila víno nejdřív jemu a pak i sobě.

„Jsi šťastně vdaná?“ Usmál se na ni.

„Velmi,“ přikývla, „velmi, velmi šťastně.“

„To máš štěstí. Co já bych za to dal, mít stálý, láskyplný vztah,“ přiznal se Jonathan.

„Jednou to určitě přijde, až to vůbec nebudeš čekat. Někdo se v tvém životě jistě objeví a můžete se vzít na mojí zahradě,“ zasmála se. „Ale ne na podzim, protože kdyby zafoukal vítr, mohlo by vám něco přistát na hlavě.“

„Koukám, že budete mít slušnou úrodu.“ Jonathan se zadíval na větve obtěžené ovocem.

„Většinou se nám urodí slívy i jablka. Holky je rády trhají. Vždycky na podzim jsem dělala paní McMillianové džem ze slív a jablečné chutney z jejího ovoce. Milovala to. Holky jí je nosily v košíku s mašlí. Umřela před pár lety.“

„Jsi moc hodná, Hilary Hammondová,“ řekl Jonathan a pozvedl k ní sklenku.

„Ale kdepak, většinou jsem pěkná protiva,“ odvětila Hilary a zarděla se.

„To možná taky, ale stejně jsi laskavá. A talentovaná. Když už budeme v tom, mohli bychom dělat i zenové zahrady.“

„Pomalou, Harpure, ještě nemáme žádné klienty!“

„Ale budeme mít! Neměj strach, budeme! Dnešek mi vлил novou krev do žil. My dva to někam dotáhneme, milá dámo, ty a já. Cítím to v kostech. Tak ať žijeme!“ Znovu pozvedl sklenku.

Hilary nastavila tvář posledním paprskům slunce, které už začínalo zapadat. Cítila se naprosto uvolněně. Tohle byl den jak za odměnu, tak nepodobný obvyklému shonu! A naprosto vzácně byla doma sama, takže mohla sedět a popíjet s někým, o kom tušila, že se stane jejím dobrým přítelem. A navíc se těšila, jak bude mít celou postel jen pro sebe. To bude slast, až se roztáhne do všech čtyř koutů a bude spát, dokud se sama neprobudí, bez tyranského budíku nebo hladových dětí. Skočí si naproti do obchodu pro čerstvé croissanty a noviny, a když bude hezky, posedí si ráno na terase a dá si dlouhou línou snídani, než pojedje k sestře vyzvednout děti. Už si ani nepamatovala, kdy naposledy takový volný večer měla.

Když se terasou rozlehl pronikavý, protivný bzučák od dveří, bylo to jak studená sprcha. Hilary se zvedala z křesla a otráveně mlaskla. „Kdo to může být? Asi zase něco prodávají!“ hudovala. „Omluv mě, půjdu je vypakovat.“ Vklouzla do espadrilek, které předtím odkopla pod stůl, a zamračila se, protože zvonek se rozezněl znovu.

„Nějaký netrpěliví, co?“ podotkl Jonathan.

„Počkej, já jim ukážu,“ prohlásila Hilary a spěchala dovnitř. Dcery řekly svým kamarádkám, že budou spát jinde, takže ty to být nemohou, pomyslela si, když procházela kuchyní do předsíně. Vitrážovou výplň dveří uviděla obrys ženy v růžovém.

Pokusila se netvářit nasupeně a otevřela.

„Překvapení! Překvapení!“

„*Colette!* Co tady děláš?“ Hilary zaraženě ucouvla. Colette mávla na kohosi na zadním sedadle naleštěného černého vozu. „Jen se loučím s Desem. Jede na pracovní večeři do Guilbaud's. Já na to nemám, a tak jsem tady! Mám tě od něj pozdravovat.“ Colette se jí vrhla do náruče a Hilary její objetí opětovala, i když ne příliš nadšeně. Colette musí vždycky přijet, když má doma binec a ještě k tomu je přiočilá.

„Kde jsou všichni? Je tu takové ticho!“ Colette se rozhlédla kolem sebe.

„Nikdo tu není, jenom já a můj kamarád,“ řekla Hilary a ukázala na terasu.

„Někdo, koho znám?“

„Ne.“

„Tak se ho zbav, ať si můžeme v klidu poklábosit,“ nařídila Colette a podala Hilary láhev Veuve Clicquot a dárkovou tašku s flakonem Chanelu No 5. „Musím ti říct spoustu novinek a nechci vést zdvořilou konverzaci s někým cizím. *A umírám hlady! Dala bych život za kebab! Často vzpomínám na ty, co jsme jedly u Ishmaela. Už léta jsem kebab neměla.*“ Loudavě zamířila do kuchyně a Hilary si při pohledu na kamarádčina vzdalující se záda pomyslela: *A jak vysoko bych podle tebe měla skákat, Colette? Nehodlám Jonathana vyhodit jen proto, že ses bez ohlášení zjevila za dveřmi!*

KAPITOLA ŠEST

Colette vyšla ven na terasu, když předtím, ke značné nelibosti své kamarádky, s povytaženým obočím přejela pohledem neuklizenou kuchyňskou linku. Tohle bylo pro Colette typické, přijet bez ohlášení, zrovna když je v domě takový nepořádek. Hilary rychle nastrkala krabice od číny do koše a setřela desku. Dala chladit šampaňské, ale neodpustila si, aby si nestříkla na zápěstí kapku nestárnoucího parfému a nepřičichla si. Colette jí vždycky kupovala drahé dárky, když letěla domů na návštěvu, přestože jí to Hilary zakazovala.

„Znáš mě, víš, že ráda utrácím, tak proč bych neutrácela za někoho, na kom mi záleží?“ řekla jí kdysi, když Hilary přivezla krásnou hedvábnou šálku od Diora. Jenže kamarádka za to očekávala, že na sebe Hilary vezme nevděčnou roli a zbaví se Jonathana, aby mohla být celý večer středem pozornosti.

„Dobry večer, já jsem nejstarší Hilaryina kamarádka,“ ozvalo se z terasy, kde Colette vlašně podávala ruku Jonathanovi. „Colette O'Mahonyová. Myslí, že se ještě neznáme,“ řekla, aniž by čekala, až je Hilary představí.

Jonathan se zdvořile postavil. Vycítil, že s ním ta drobná, dokonale nalíčená blondýna v luxusním kostýmu konverzuje jen ze slušnosti, ale nemá velkou radost, že ho vidí.

„Jonathan Harpur,“ představil se také a pevně jí ruku sevřel. Nesnášel, když někdo podával ruku jako leklou rybu.

„Nevzpomínám si, že by se mi o vás Hilary někdy zmínila,“ podotkla Colette a pohledem sjela zbytky jejich večere.

„To proto, že až do dnešního dne jsem Jonathana neznala,“ ozvala se zvesela Hilary, která právě vešla na terasu a přinesla Colette skleničku vína.

„Aha, neříkej. Tak tím se to vysvětluje,“ utrousila Colette znuřeným tónem a napila se vína. Kdyby tam nebyl Jonathan, hned by se pohodlně rozvalila, ale musela udělat dojem, byť jen nakrátko.

„Měl bych jít.“ Jonathan už si zpátky nesedl. „Určitě si máte co povídat, dámy.“ Usmál se na Hilary. „Byl to moc hezký den!“

„To tedy máme! Neviděla jsem Hilary celou věčnost. Moc ráda jsem vás poznala,“ řekla Colette sladce.

„Nechod' ještě, Jonathan,“ protestovala Hilary.

Jonathan si všiml, že Colette vrhla na kamarádku nasupený pohled, ale

Hilary se dívala na něj a neviděla to. „Colette přinesla vychlazené šampáňo, tak ho bouchneme a připijeme si na naše nové dobrodružství,“ zubila se na něj Hilary, která naprosto ignorovala, že se Colette tváří, jako kdyby chtěla vraždit. V Jonathanovi se probudila chuť ji pozlobit. Ta Hilaryina nafoukaná kamarádka, která se ani nesnažila skrýt rozladění z toho, že se ho nechce zbavit, se mu vůbec nelíbila. Proč by měl odcházet *on*? To *ona* jim zkazila večer.

„Dostala jsi mě! Právě jsi řekla kouzelná slova ‚šampáňo‘ a ‚nové dobrodružství‘.“ Otočil se na Colette a ležerně Hilary objal kolem ramen. „Díváte se na... moment... cinkání a hvízdot... víření bubnů... Hammondovou a Harpura, specialisty na design interiérů a osvětlení –“

„A nezapomeň na návrhy zenových zahrad,“ hihňala se Hilary.

„Jak bych mohl, madamm Hammondová?“ Jonathan nasadil homosexuální tón, teatrálně protočil oči do nebe a prohrábl si vlasy.

Colette na ně nevěřičně zírala. „No to mě podrž, Hilary. Co ty víš o designu interiérů?“ ušklíbala se posměšně. „Koukám, že jste namol,“ řekla nakvašeně. „Radši vás nebudu rušit.“

„Neblázni, shod' boty, sedni si a pij *s námi*. Mám objednat nějakou čínu? My už jsme najedení.“ Hilary viděla, jak znechuceně se Colette tváří, a cítila, jak ji opouští radost z příjemné opilosti.

„Čínu nemám ráda!“ odvětila kamarádka trucovitě.

„Indické?“ snažila se Hilary.

„To je moc tučné, ta jejich smetana.“ Ani tenhle návrh se Colette nelíbil.

„V lednici mám steak, filet. Mohla bych ti ho udělat se salátem a ciabattou.“

„Fajn,“ souhlasila Colette, svlékla si růžové sáčko Chanel a podala je Hilary.

„Potřebuji se trochu osvěžit, z Heathrow je člověk tak –“

„Umolousaný,“ vpadl jí do řeči Jonathan.

„No... ehm... ano, chtěla jsem říct zchvácený a ulepený.“ Colette toho přivandrovalce zpražila ledovým pohledem. Ten *rozhodně* neví, kde je jeho místo.

Zamířila dovnitř, cestou vytukávala vysokými podpatky přísný rytmus do dřevěné podlahy a Hilary se s povzdechem zadívala na Jonathana. „Omlouvám se. Je to moje nejstarší kamarádka, bydlí v nóbl domě v Londýně a má hospodyní a *vždycky* k nám přijede, když je tu takovýhle binec,“ rozduřila se. „A teď musím jít vařit, zrovna když jsme se tak dobře bavili.“

„Není tu žádný binec. Je to *domov*. Zůstaň sedět, já jí ten steak hodím na pánev, teda jestli ti nevádí, že se ti budu hrabat v lednici a v zásuvkách,“ dodal spěšně.

„Ne, sed' a odpočívej,“ protestovala Hilary.

„Nevěděl bych, co jí mám povídat. Je *très* formidable,“ zašklebil se Jonathan. „Já jdu vařit a ty ji opij, aby přestala být tak kousavá.“

„Tak dobře. V lednici je možná sýr, který trochu zplesnivěl a smrdí,“ varovala ho.

„Měla bys vidět moji,“ uklidnil ji. „Mám tam úplně scvrklou mrkev – aspoň myslím, že je to mrkev – a okurku, kterou budu muset vylít. Už jde, lij do ní to víno! Určitě chceš, abych tu zůstal? Mám pocit, že tu překážím.“

„Prosím tě, zůstaň tu, Jonathane. Vůbec nepřekážíš. Celý večer jsem si skvěle užívala. Dneska nemám náladu na ‚můj fantastický život v Londýně‘,“ vzdychla Hilary, která si v tu chvíli připadala lehce neloadajální, ale nemohla si pomoci.

„Já se ujmu vaření,“ prohlásil Jonathan zvesela, když se Colette vrátila. „Steak... středně propečený, nebo krvavý?“ Zářivě se usmál.

„Och!“ Colette byla zaskočená. „Um... středně až krvavý, prosím.“

„Neobtěžujte se, pěkně v klidu sedte, dámy. Vaše šampaňské tu bude cobypdup. Kde jsou skleničky, Hil?“

„V polici nalevo, hned nad dřezem,“ navigovala ho Hilary od stolu.

„Jasan.“ Jonathan posbíral nádobí ze stolu a zmizel do kuchyně. Hilary málem vyprskla smíchy, když viděla, jak řadí. Pěkně se před Colette předváděl.

„Odkud ho znáš? Je tady jako doma,“ mračila se Colette. „Nechápu, jak ho můžeš nechat, aby se ti hrabal v kuchyni, když ho znáš teprve den?“

„Potkali jsme se na kurzu light designu. Je návrhář interiérů a potenciální nový zákazník a musím říct, že takhle skvěle jsem se už dávno nepobavila. Mám pocit, že ho znám odjakživa.“

„Je to typický gay, co? A –“

„Proboha, Colette!“ okřikla ji Hilary. „To přece vůbec není podstatné! Kdybych potkala někoho, kdo není gay, určitě bys neřkala, že je typický heterouš, co?“

„Tak se hned nerozčiluj, Hilary. Jen jsem chtěla říct, že je gay a navíc vlezlý. To oni bývají.“ Colette se mračila, uražená kamarádciným napomenutím.

„Není to jiný druh, Colette.“

„To vím! Nejsem homofobní, Hilary. V našich kruzích je spousta homosexuálů. Já jen, že ho znáš necelý den a už je tady jako doma a mě to překvapuje, to je celé,“ řekla Colette nasupeně. „Chtěla jsem tě mít jen pro sebe. Mám toho *spoustu* na srdci.“

„Co vůbec děláš doma? Jasmine s vámi asi není, co?“ Hilary změnila téma.

„Ne, jsme tu jen nakrátko. Des tu má pracovní schůzku, a tak jsem si řekla, že zajedu za rodiči a za tebou, ale ty nejsi moc šťastná, že mě vidíš!“

„Ale *jsem*, mám radost! Nečekala jsem tě, to je celé, a jsem trochu společensky unavená. Pijeme, co jsme přišli domů,“ vysvětlovala Hilary o něco smířlivějším tónem.

„Škoda, že *já* nejsem namol,“ ušklíbla se Colette rozmrzele.

„Proč, co se děje?“ Hilary si v duchu povzdechla a připravovala se na litanii stížností. Dobře svou kamarádku znala. Když Colette něco trápilo, vždycky to odnesla Hilary.

„Des si myslí, že má velkou šanci na povýšení, což znamená, že bychom se stěhovali do New Yorku!“ svěřila se Colette.

„Fantazie! Ale co je na tom špatného? Ty přece New York zbožňuješ!“ zvolala Hilary.

„Ano, na nákupy a na dovolenou. Ale žít tam je něco docela jiného. Znamená to začít úplně od začátku, jestli chceme ve společnosti něco znamenat. A lidé na východním pobřeží jsou velmi uzavření. A pak je tu Jazzy. Bude si muset zvykat na nový dům, novou školu a novou chuť.“

„Aha! To je pravda.“ S tím s ní Hilary souhlasila. Jasmine byla předčasně vyzrálá pětiletá holčička, která jí připomínala malou Colette. Neustále si vynucovala pozornost, kterou jí rodiče neměli čas věnovat. Byla privilegovaná, luxusně zaopatřená vším, nač si vzpomněla, a měla téměř navlas stejné dětství jako Colette, až Hilary překvapovalo, že se kamarádka k dceři chová stejně jako kdysi její rodiče k ní. Jistě přece nechtěla, aby její dcera vyrůstala jako kdysi ona, opečovávaná chůvami nebo odsunutá k Sally a dalším. Ani v mateřství se Colette nezabavila svého typického já, já, já. Od chvíle, kdy se Jasmine narodila, hrály v jejím životě hlavní roli chůvy. „Není to tak strašný věk na změnu. Jazzy je ještě malá a přizpůsobivá.“ Hilary si srkla vína.

„Ale někdy je pěkně náročná,“ potřásla hlavou Colette.

Jonem proto, že s ní netrávíš dost času. Hilary si nechala kritiku pro sebe, přestože už několikrát viděla Jasmine pěkně vyvádět. „Kdy budeš vědět, jestli Des tu práci dostal?“

„Asi brzy. Des je přesvědčený, že už je to hotové, ale já nechci nic říkat mámě a tátovi, ani nikomu jinému, dokud to nebude jisté,“ dodala Colette spěšně. „Tak to nikomu nevykládej, ani Niallovi.“

„Ani nemuknu!“ ujistila ji Hilary, právě když Jonathan vešel na terasu se dvěma šumícími sklenkami vychlazeného zlatého šampaňského.

„Dámy! Nechte si chutnat.“ Postavil před ně skleničky a pokynul rukou. „Váš steak je na pánvi a salát se chystá.“ Uklonil se Colette.

„Vidím, že jste velice schopný,“ vykoktala.

„*Velice!*“ odvětil, a než zmizel zpátky do kuchyně, mrkl na Hilary.

Colette přimhouřila oči, ale nic neřekla. Jonathan se jí od první chvíle nelíbil a ničím už to nemohl zachránit. Tou strojenou přátelstvem její antipatii ještě prohluboval.

„A jak se má Niall, kde je?“ zeptala se Colette jakoby nic. Byla zklamaná, že není doma. Ráda by se mu byla pochlubila Desovým posledním bonusem.

„Je v Moskvě.“

„Proč jsi nejela s ním?“ Colette se na ni udiveně podívala.

„Protože mám dvě školou povinné děti a vedu podnik,“ odvětila Hilary suše.

„To je škoda, že musíš trčet doma. Já s Desem strašně ráda cestuji do zahraničí. On musí tvrdě dřít a já si můžu courat po městě a po obchodech!“ vychloubala se Colette.

„Ty máš hospodyně a chůvu a nechodíš do práce na plný úvazek,“ podotkla Hilary. *A doma nic neděláš*, pomyslela si, ale hned se zastyděla. Byla na kamarádku zbytečně příkrá.

„To je pravda! Své konzultační hodiny si můžu rozvrhnout, jak chci. Nemohla bys sehnat někoho jiného, aby tvému otci vedl obchod?“ Colette tomu vždycky říkala obchod, nikdy neřekla předváděcí prostory nebo firma.

„Ach, to bych mu nemohla udělat a kromě toho máme hromady práce – obchody teď jdou moc dobře, když je z nás ten keltský tygr. Dodáváme osvětlení do spousty hotelů. Pořád se otevírají nové. Nechápu, kde chtějí brát hosty!“

„Já vím! V Londýně to taky frčí! Des vydělává balíky na bonusech, ale pracuje prakticky od rána do večera. Když si vzpomenu na tu strašnou recesi v osmdesátých letech, kdy jsme vyrůstaly, těžko se tomu věří. Dickon and Austen’s musela nabrat čtyři nové síly, aby stačila uspokojovat poptávku po uměleckých dílech.“

Hilary pozvedla sklenku. „Tak na pokrok a na dobré časy!“ pronesla přípitek, právě když Jonathan přicházel s Colettiným jídlem.

„Na to si rád připiju,“ prohlásil a postavil před ni steak. „Tady je bylinkové máslo. Vyplnil jsem ti bylinkovou zahrádku, Hilary,“ řekl a ukázal na velký květináč s bylinami na terase. „Za vteřinku jsem zpátky se salátem a šampánem.“

„Voní to božsky.“ Hilary přes stůl nasála vůni.

„Je to výborné,“ uznala Colette neochotně, když se zakousla do křehkého steaku, který byl připraven právě tak, jak to měla ráda.

„Připiju si s vámi na dobré časy a pak vás nechám o samotě. Určitě si toho potřebujete spoustu povědět,“ řekl Jonathan diplomaticky, postavil vedle Colettina talíře umělecky naaranžovaný salát a dolil jim skleničky.

„No tak, poseď s námi ještě chvíli. Colette se zajímá o výtvarné umění. Je konzultantkou prestižní galerie v Londýně a zná spoustu slavných lidí,“ řekla Hilary, která dobře věděla, jak ráda její kamarádka trousí jména slavných, kteří jsou buď jejími klienty nebo je zná z vernisáží a večírků.

A jak Hilary tušila, Colette skočila na vějíčku. „Představte si, že jsem minulý týden viděla Johnnyho Deppa a Helenu Bonham Carterovou, když večereli v San Lorenzo. Byla jsem tam na večeři s klientem. S Desem tam chodíme pravidelně –“

„Vidáte někdy princeznu Di?“ zeptal se Jonathan dychtivě. Miloval princeznu Dianu a sledoval její příběh v *Hello!*, který si kupoval pokaždé, když byla na titulní straně.

„Často.“ Colette pokrčila rameny. „A viděla jsem ji nakupovat na High Street. Vždycky je tak elegantní a dokonale upravená, i když má obyčejné šaty.“

„Páni!“ Jonathan se posadil a napil se šampaňského.

„A nedávno jsem byla na vernisáži, kam přišla Helen Mirrenová. A taky jsem viděla Eltona Johna.“ Colette napíchla kousek okurky a hlávkového salátu. Kdovíjakou záhlívkou to Jonathan zalil, ale bylo to tak křehké a dobré.

„Helen Mirrenová, ta je BOŽSKÁ!“ nadšeně vyhrkl Jonathan a Hilary se spokojeně usmívala, když viděla, jak se Colette uvolnila a častuje Jonathana perličkami ze svého luxusního londýnského života.

Ještě že tady není Niall. Ten by se unudil k smrti, pomyslela si, protože mocrát viděla manželovy nepřítomné pohledy, když je Colette s Desem ohromovali.

„Už opravdu musím jít,“ řekl Jonathan o pár hodin později. Z přítmi byla tma a svíčky a lampičky, které Hilary rozsvítila, vrhaly na terasu i zahradu mihotavé tančící stíny. Na konci zahrady dopadal svit úplňku na Hilaryina Buddhu pohrouženého do zenového klidu. Nechtělo se ani věřit, že jsou ve městě, jaké tam vládlo ticho a klid.

„Nezapomeň, že máš své kamarádce donést burger,“ připomněla mu Hilary, která vstala, aby ho doprovodila. „Mám ti zavolat taxi?“

„Kdepak, chytím si ho na Howth Road, v tuhle hodinu to není problém,“ ujišťoval ji. „A kde jsem nechal tašku?“

„Myslím, že v kuchyni u dřezu.“ Hilary si matně pamatovala, že seděl na barové stoličce s taškou u nohou.

„Moc rád jsem vás poznal,“ rozloučil se Jonathan s Colette.

„Nápodobně,“ opáčila stejně zdvořile.

Hilary se do něj cestou ke dveřím zavěsila. „Zítřka budu mít pekelnou kocovinu a bude to tvoje vina, ale byl to nádherný den a díky, že jsi tu zůstal, i když jsi musel poslouchat její monolog,“ zazubila se.

„Um, je to zajímavá žena,“ řekl Jonathan diplomaticky, když si bral tašku, a Hilary se zasmála.

„Zavolej mi zítra, když si budeš chtít popovídat. Kolem poledne pojedou pro holky. Ale nevolej moc brzy ráno,“ varovala ho. „Chci se pořádně vyspat.“

„Já taky. Jsem moc rád, že jsem tě poznal,“ řekl a objal ji.

„Já taky,“ usmála se Hilary a vřele jeho objetí opětovala.

„A teď si konečně můžeme pořádně popovídat,“ zvolala Colette, šťastná, že tomu vetřelci vidí záda. Ochetně ho ohromovala svými londýnskými historiemi, ale teď byla ráda, že se Hilary bude věnovat jen jí.

To ne! zděsila se Hilary. Byla přiočilá a unavená, zralá do postele. Ale Colette se probrala a šla dovnitř hledat další láhev vína. „Mně už jen malou skleničku,“ protestovala Hilary chabě.

Colette ji ignorovala a oběma dolila až po okraj, pak se posadila a řekla: „Tak co myslíš? Mám si nechat udělat plastiku v Londýně, nebo až v New Yorku? Asi to bude lepší v Londýně, abych byla svěží, až se přestěhujeme do Států. A myslíš, že si mám dát udělat i prsa? Kozičky už začínají povadat,“ zakňourala a vypjala oblá prsa.

„Mně připadají dobrý,“ zadrmolila Hilary. Nejradši by si položila hlavu na stůl a hned usnula.

„To teda ne,“ protestovala Colette. „Když mám šaty bez ramínek, už cítím, jak na ně působí gravitace.“ Ale její slova odvál vánek, protože Hilary v tu chvíli klesla hlava na prsa a vzápětí se ozvalo tiché chrápání.

Jonathan se zabořil do kožené sedačky a nechal se unášet hlasem Deana Martina, který zpíval „Amore“. Taxikář poslouchal noční vysílání rádia a neměl chuť si povídat, za což byl Jonathan nesmírně vděčný. Nesnášel užvaněné a vlezlé taxikáře.

Prožil parádní den. Až ho to zaskočilo. Kurz byl velmi zajímavý a podnětný, ale třešničkou na dortu bylo seznámení s Hilary. Byla naprosto skvělá! Taxík projížděl Fairview, nalevo ponurý, temný park, napravo rozzářené hospody a restaurace a Jonathan se pro sebe usmíval.

Škoda, že k Hilary vpadla ta její kamarádka. Taková čůza! Dvě hodiny nikoho nepustila ke slovu, i Hilary tím otrávil. A jak se vytahovala, koho všeho zná! Chvilí ze slušnosti předstíral zájem a místy ho Colettino vyprávění dokonce zaujalo, ale nikdo jiný si ani neškrtl. Podle všeho se stěhuje do Států, takže už ji patrně nikdy neuvidí. Což je jediné dobře, pomyslel si Jonathan. Zvláště když pevně věřil, že z nich s Hilary budou přátelé. Rozhodl se, že se ve své nejnovější zakázce na návrh interiéru zaměří na design osvětlení. Celý šťastný si uvědomil, že už se nemůže dočkat. Měl pár výborných nápadů na svůj nový projekt a na to, jak nastartovat kariéru, a věděl, že u toho Hilary nesmí chybět.

Takhle jsem si ten večer rozhodně nepředstavovala, soptila Colette v duchu, když čekala na taxík. Hilary chrápala v posteli a ona musela pozhasínat svíčky, odnést talíře a skleničky do kuchyně a zamknout. Ani mě nehne něco uklízet, umiňovala si, přestože si všimla, že Jonathan po vaření kuchyni uklidil a musel také naskládat nádobí do myčky, protože na pracovní ploše nic nezbylo. Byl to nevyčválaný teploušský nýmand, ať si Hilary říkala, co chtěla.

Na to, že ho skoro neznala, se podle Colette choval příliš familiérně a počínal si u Hilary jako doma.

Taxikář zablikal, když dorazil a viděl ji vykloněnou z okna, a Colette na něj mávla. Zhasla světlo v obýváku a zamířila do předsíně. Tam si řekla, že nechá rozsvíceno, kdyby šla Hilary v noci dolů. Kamarádka byla pěkně nametená a mohla by potmě spadnout ze schodů. Colette zapnula alarm a zabouchla za sebou vchodové dveře.

„Shelbourne,“ zavelela a usadila se na zadní sedadlo.

„Vyrážíte na večírek, drahoušku? Dnešní noc je na to jako stvořená,“ spustil taxikář rozverně.

„Ne,“ odsekla a doufala, že muž sklapne.

Ten se však nedal odradit, a když jel po The Middle Third, podotkl: „Moc pěkný baráky, tady kolem.“

Colette ho ignorovala a mlčky zírala z okna. Měla vztek. Chtěla s Hilary probrat tolik věcí! Chtěla svou nejlepší kamarádku ohromit tím, jak úžasná příležitost se před ní a Desem otevírá. Chtěla, aby jí Hilary poradila a ujistila ji, že všechno dopadne skvěle. A místo toho musela celý večer bavit nějakého cizího chlapa, který se jí dvakrát nezamlouval, a tlachat o nesmyslech.

Celá skleslá si musela přiznat, že jí šíří stará známá žárlivost. Když přišla a viděla Hilary cvrlikat s Jonathanem uvelebeným v křesle na terase, *nemohla* uvěřit, že se právě poznali. A jak blábolili o tom, že spolu budou mít firmu! Nejspíš z nich mluvil alkohol, pomyslela si pohrdavě. Hilary je ráda, že zvládne otcův obchod. Nepatří mezi ženy, co udělají díru do světa. Na to je moc neprůbojná.

Jonathan měl odejít, ať si Hilary říkala, co chtěla. Měl vytušit, že to říká jen ze slušnosti, když ho přemlouvala, aby zůstal. A Hilary měla *chtít* být s ní sama. Vždyť se neviděly celou *věčnost!* Přesně jako když byly malé. Tehdy si také musela hlídat, aby měla Hilary jen pro sebe, jinak by si ji usurpovaly další kamarádky. Z hloubi paměti se jí vynořila ošklivá vzpomínka.

„*Musím* ji zvát na svou oslavu?“

Proč mi zase straší v hlavě tohle? pomyslela si Colette rozladěně.

Zadívávala se z okénka na hlavní město. Dublin se za posledních pár let tolik změnil. Přestože bylo už dávno po půlnoci, v centru vládl bujarý páteční noční ruch, z pivnic a restaurací se trousili hosté, kteří pokračovali dál do klubů a na diskotěky. Nábřeží teď vypadalo úplně jinak. Už dávno nebylo tak zašlé, špinavé, opuštěné a zanedbané, jak je znávala. Teď bylo zrekonstruované a nově zastavěné. Moderní kancelářské budovy a opravené historické stavby teď dodávaly městu elegantní, uhlazený vzhled, který mu tak dlouho scházel.

Na mém rodném městě se pokrok rozhodně projevil příznivě, pomyslela si

a potlačila zívnutí. Měla za sebou dlouhý týden a byla unavená. A následující den ji čekalo setkání s rodiči, kterým bude muset vysvětlovat, proč jim předem neřekla, že jede do Dublinu. Byla ráda, že spí v hotelu a už nebude muset mluvit. Des se z večere vrátí až k ránu. Určitě s kolegy skončí v baru Horseshoe v Shelbournu, kde se v pátek večer scházela místní smetánka. Kdyby byla doma u rodičů, musela by sedět a povídat si s nimi a na to neměla náladu. Život je tak podivný, pomyslela si Colette. Co by za to v dětství dala, kdyby rodiče měli čas a chuť si s ní popovídat, a teď, když o to stáli, Colette si povídat nechtěla. Nic se nedá vrátit zpátky, řekla si zatvrzele. Na to už je příliš pozdě.

KAPITOLA SEDM

„Jak to, že jste přespali v Shelbournu? Proč jste nebyli u nás?“ zeptala se Jacqueline O'Mahonyová dotčeně, když jí druhý den ráno Colette zavolala.

„Ve městě to pro nás bylo jednodušší. Des je tu pracovně, byli na večeri v Guilbaud's, jeho irský kolega tam slavil odchod do důchodu a teď šel se svými šéfy na golf. Můžeme se vidět tady v Shelbournu nebo přijedu do Suttonu.“ Colette se snažila nedat najevo, jak ji matka rozčiluje. Zrovna *ona*, která věčně pracovala nebo chodila po večírcích, kde bavila kolegy, přece musí pochopit, co to je služební cesta.

„Je s vámi Jasmine?“

„Ne, je to jen krátká *pracovní* cesta, tak jsem ji sem nechtěla tahat.“

„Ale to je škoda, Colette. Tvůj otec a já bychom ji moc rádi viděli, vidáme ji tak zřídka a je to přece naše *jediná* vnučka,“ vyčetla jí Jacqueline.

„No, můžete přijet do Londýna, u nás jste vždycky vítáni,“ řekla Colette. Seděla opřená o velké nadýchané polštáře na hotelové posteli a vyjíдалa lahodné jahody z misky ovoce, kterou si objednala k snídani.

„Víš přece, jak jsme oba zaneprázdnění, pracovně i společensky,“ odvětila Jacqueline.

„Nejste sami, mami,“ odsekla Colette. Slyšela, jak matka vzteky zalapala po dechu.

„No tak počkej – obědváme v golfovém klubu s McAdamsovými a večer jdeme s Reilly-Carrollsovými na večeri do města. Můžeš jít s námi tam i tam,“ navrhla Jacqueline smířlivěji. Ráda se s Colette předváděla. Dcera se vyznala v umění a starožitnostech a vždycky byla velmi elegantně oblečená. A Des, ačkoli byl na její vkus příliš suverénní a svéhlavý, byl nepochybně úspěšný muž.

„Ještě že jsme nespali u vás. Máte toho tolik, že bychom se stejně neviděli,“ neodpustila si Colette jízlivou poznámku.

„Nic bych si nedomlouvala, kdybych předem věděla, že přijedete, Colette. Určitě jsi musela vědět, kdy sem pojedete,“ zpražila ji Jacqueline. „Na obědě je to celkem jedno, v klubu nás usadí i bez rezervace, ale jestli chcete přijít na večeri, budu muset zavolat do Commons a říct jim, že máme dva další hosty.“

„A nechcete s tátou po večeri zajít do Horseshoe na drink?“ navrhla Colette, která nechtěla poslouchat, jak rodiče s Reilly-Carrollsovými vedou právnícké řeči.